

Uvnitř si přečtete: Zprávy ze zastupitelstva města • Jak se lyžovalo na Špičáku Dominiku Haškovi • Informace o našich sportovcích • O naší škole • O tom, jak dopadl veletrh Regiontour • O novém sportu - skitouringu • Rozhovor s milovníkem Šumavy Milanem Hamplm • Rozhovor s bývalým přednostou železniční stanice Klatovy Františkem Veselým • O Železnorudsku očima Angličanky • O šumavské kauze očima člověka, který poznal divočinu v Americe • Pohled do sousedního Bavorska • Tipy na výlety do okolí a pravidelné rubriky

MĚSÍČNÍK MĚSTA ROČNÍK XII ÚNOR 2012 ZDARMA www.sumavanet/zeleznaruda/zpravodaj

Nový tajemník chce přiblížit úřad lidem

Jiřího Kvapila jste mohli před necelými třemi lety vidat na Městském úřadě jako externího vedoucího ekonomického odboru. Před rokem a půl se stal jednatelem nově založeného subjektu Železnorudsko, s.r.o., které vzniklo poté, co se předešlá s.r.o. ocitla v insolventci. Do funkce tajemníka byl jmenován 1. 12. 2011. Stará se zejména o provozní záležitosti spojené s Městským úřadem. Ve své funkci tajemníka si klade za cíl především přiblížit úřad lidem.

Čtyřicetiletý rodák ze Strakonice, ženatý otec šestiletého prvňáka Matěje, bydlí na Špičáku. Na VŠ vystudoval obor Sportovní management a marketing. Ve volném čase, jehož je, jak sám říká, velmi málo, aktivní lyžař a cyklista výborně zapadá do prostředí našich hor, které zejména v zimě a v létě žijí sportem a turistikou.

Coby tajemník musí Jiří Kvapil v současné době dělit svůj čas mezi povinnosti na Městském úřadě, sedačkovou lanovou dráhu na Hofmanky a Pancíř a nenadále lyžařský areál Belvedér. Právě nedávná situace na Belvedéru (nedošlo k dohodě majitelů) vyžadovala rychlé a efektivní řešení ze strany města po jednání s SK Špičák. Město si zmíněný lyžařský areál pronajalo, aby provoz tamějších vleků nebyl narušen a lyžovalo se dál. Po letech provozu se tak 23.12.2011 v podstatě začalo od nuly. Po prvním půlroce seznamování se s prostředím na Belvedéru stanovil tajemník nová pravidla a nastavil mantinely vhodného přístupu, chování a jednání zaměstnanců vůči lyžařům – zákazníkům.

kům. Bylo nutné vyměnit vedení, nabrat nové vlekáře, s jinými se rozloučit, pořídit nová sněhová děla pro případ nedostatku přírodního sněhu, garantovat provoz vleku pro školy a kurzy ubytované v okolních hotelích. Situace se tedy opravdu stabilizovala.

Areál nyní přes víkendy zaměstnává osm zaměstnanců, ve všední dny čtyři až pět. Vlek je v provozu standardně každý den od 9 do 16 hodin. Uvažuje se o večerním lyžování v době jarních prázdnin. Právě únor a březen se jeví jako klíčové měsíce zimní sezóny. Snaha motivovat a získat zpět lyžaře se promítla i do cen. Jezdí se z 99% za ty loňské. Jak říká sám Kvapil, prioritou není zisk, i když by byl pochybitelně příjemný, jako spíše služba obyvatelům. Nicméně stávající řešení bere město i nadále jako provizorní. Město využilo svých zkušeností s provozem sedačkových lanových drah, avšak nepočítá s tím, že by v této aktivitě po dubnu 2012 pokračovalo.

Tajemník Kvapil také oceňuje pozitivní přístup předchozího provozovatele lyžařského areálu Belvedér Václava Topola staršího. Ten nový start vleku usnadnil, přispěl radou a pomocí, neváhal ani zapůjčit náhradní díly a pomáhá i dál.

Jiří Kvapil se sice z titulu své funkce pochybitelně více koncentruje na ekonomickou stránku celé věci, na druhou stranu s nadhledem sobě vlastním řeší též každodenní problémy s vlekem spojené. Snaží se vše vést ke spokojenosti své a jednotlivých zastupitelů. Nebojí se ani radikálnějšího řešení záležitostí i za cenu střetu s ostatními. Na úřadě v kravatě, v terénu ve sportovním stylu.

Lucie Charlotte Kopecká

I v zimě je vrchol Pancíře s jeho vyhlídkou do kraje a útulnou restaurací oblíbeným a vyhledávaným místem na Železnorudsku

Poznámka redakce: V únorovém čísle se věnujeme ve větší míře spolkům, klubům a organizacím, které působí v Železné Rudě. Myslíme, že mapovat tyhle činnosti je nadmíru důležité. Stále jsou mezi námi taci, kdo říká, že v Železné Rudě se nic neděje, tak doufáme, že to teď říkat přestanou. Z únorového čísla je patrné, že se v našem městě toho děje docela dost. A to teprve začínáme. Také chceme postupně přiblížit naše zastupitele, a pokud postrádáte některou z pravidelných rubrik, tak můžeme říct – zase budou! Snažíme se také stabilizovat redakci a přinášet co nejrozmanitější formáty a žánry – od zprávy přes fejeton až po oblíbený rozhovor. Podrobněji se věnujeme zprávám ze zastupitelstva města, ale i naší škole, kde vám postupně představíme učitelský sbor. Také píšeme o bližící se premiéře ochotnického divadla, o lyžích a lyžování. V novinách si můžete přečíst články od nových členek redakce – Lucie Charlotte Kopecké a Pavlíně Šebestové. Obě jsou ze Železné Rudy.

-rh-

Zprávy ze zasedání zastupitelstva města

Neuškodí si připomenout, že zastupitelstvo našeho města čítá 13 zastupitelů, z toho dvanáct mužů a pouze jednu ženu. Pánové Fischer, Horek, Chabr, Kořán, Kříž, Lučan, Najman, Papež, Roubal, Sekyra, Škývara a Šneberger a paní Navrátilová se scházejí zhruba jednou za dva měsíce, obvykle v 18 hodin v zasedací místnosti MěÚ. V období od 11. 11. 2010 do 30. 1. 2012 se tak stalo dvanáctkrát. Účast zastupitelů na těchto zasedáních je celkově poměrně slušná, třebaže 13tičlenné zastupitelstvo se dosud nikdy nesešlo v plném počtu. Možná nás v tomto směru překvapí v následujících měsících letošního roku.

Usnesení ze zasedání zastupitelů 7. 12. 2011

Pokud jde o majetkové záležitosti, zastupitelé schválili prodej pozemku p.č. 235/12 v k.ú. Železná Ruda ve prospěch pana Jaroslava Pešla za cenu 100,- Kč/m² s tím, že na pozemku bude zřízeno věcné břemeno chůze a jízdy bezúplatně ve prospěch města Železná Ruda za účelem přístupu k vodnímu toku, případně k mostnímu tělesu na silnici I/27. Zastupitelstvo také schválilo nákup pozemku p.č. 1270/42 o výměře 64m² v k.ú. Hojsova Stráž od pana Skály a společnosti PPS Consulting s.r.o. za cenu 60,- Kč/m² a dále nákup pozemku p.č. 1177/28 o výměře 17m² v k.ú. Hojsova Stráž od paní Smahové za cenu 60 Kč/m². Též bylo schváleno uzavření Smlouvy o zřízení věcného břemene v rámci ukončení akce „NTL plynovod a přípojka pro BD Železná Ruda“ se společností RWE GasNet, s.r.o. Zastupitelstvo, jako ostatně činí každý rok, vydalo nařízení obce „Plán zimní údržby komunikací“ pro zimní sezónu 2011/2012. Schválilo rovněž obecně závaznou vyhlášku č.16/2011 (Požární řád Města Železná Ruda).

V oblasti ekonomických záležitostí došlo k prohlášení jediného společníka při výkonu působnosti valné hromady – Železnorudsko, s.r.o. a ke schválení ceny jízdného na SLD Pancíř a vleku Pancíř, zahájení provozu SLD Pancíř 26.12.2011 a sjednání smlouvy se zodpovědnou osobou L. Sázkou na zimní sezónu 2011/2012. Zastupitelstvo města schválilo, vzhledem k zajištění plynulosti hospodaření města od 1.1.2012 do doby schválení rozpočtu 2012, hospodaření podle rozpočtového provizoria v souladu s ustanovením § 13 zák. č. 250/2000 Sb. Hospodaření se bude řídit pravidlem: měsíční čerpání podle výše skutečných výdajů z měsíci minulého roku při zohlednění uskutečněných akcí „průtah Hojsovou Stráží“ při zohlednění mandatorních výdajů. Nakonec byla schválena obecně závazná vyhláška č. 15/2011 o stanovení míst, na kterých mohou být provozovány sázkové hry.

U stavebních záležitostí zastupitelé odložili hned tři návrhy, konkrétně návrh Dušana Sedláčka z Černého Újezda podaný dne 13. 9. 2011, Petra Kukačky z Pihlova podaný dne 20. 9. 2011 a návrh společnosti SOLID, a.s. z Prahy 1 podaný dne 6.12.2011. Ve všech třech případech

se jednalo o návrhy na pořízení změny územního plánu sídelního útvaru Železná Ruda. K odložení došlo v souladu se schváleným usnesením zastupitelstva města Železná Ruda č.9/268 ze dne 29. 8. 2011 do doby pořízení Rozvojové strategie Železnorudska a Územní studie, jejichž pořízení zastupitelstvo schválilo usnesením č.9/269 ze dne 29. 8. 2011. V souvislosti s tím zastupitelé schválili zadání nového územního plánu sídelního útvaru Železná Ruda – návrh zadání zpracovaný v listopadu 2011 architektem Václavem Ulčem z Plzně.

V rámci sektoru Různé se povolila výjimka ze zákazu stavební činnosti podle nařízení obce Železná Ruda o stavební uzávěře č. 1/2005, č.4/2005 a č. 114/2006 pro společnost TO&MI Varnsdorf, s.r.o. – dočasnost stavby do 31.12. 2012 a výjimka z regulačního plánu Špičák na přístavbu bytu 2+1 pro trvalé bydlení k objektu Špičák č.p. 23 pro Františka a Ivetu Závěských z Plzně. Probírala se i školská rada, kdy zastupitelstvo schválilo členy školské rady za město Železná Ruda (pánové Kořán, Papež a Frenzl) pro období 2012-2015. Proběhlo také doplnění sociální komise. Anna Moranová byla vystřídaná novou členkou Jiřinou Zelenkovou, Marie Davidová v téže komisi nahradila Danu Richtarovou.

Zastupitelstvo vzalo mj. na vědomí výsledky jednání ve věci provozu lyžařského areálu Belvedér (starosta města a zastupitelé budou dále jednat se všemi zúčastněnými stranami tak, aby byl zajištěn provoz lyžařského areálu Belvedér v sezóně 2011/2012).

Místostarosta Železné Rudy Milan Kříž

Zastupitelé našeho města projednali následující záležitosti:

- schválili uzavření Smlouvy o zřízení věcného břemene v rámci ukončení akce „Hojsova Stráž – kNN NN“ se společností ČEZ Distribuce, a.s.

- schválili prodej pozemku p.p.č. 362/39 v k.ú. Špičák o výměře 524 m² ve prospěch Družstva pro správu rekreačních objektů Šumava za cenu 100,- Kč /m².

-schválili záměr prodat p.p.č. 1270/48 o výměře 190 m² dle GP č. 535 – 87/2011 za cenu

minimálně 100,- Kč/m², p.p.č. 1264/8 o výměře 224 m², 1264/26 o výměře 12 m² a p.p.č. 1264/21 o výměře 330 m² dle GP č.446 – 84/2007, vše v k.ú. Hojsova Stráž.

- vzali na vědomí kalkulace vodného a stočného a schválili navýšení vodného na cenu 21,90 Kč a stočného na cenu 23,90 Kč.

- schválili prodloužení kontokorentního úvěru u České spořitelny o jeden rok.

- schválili plán investičních akcí na rok 2012.

- schválili podání žádosti o dotaci z rozpočtu Plzeňského kraje. Jedná se o dotační titul č. 1 – „Podpora projektů a činností v oblasti ochrany přírody a krajiny“ – Rekonstrukce aleje podél křížové cesty v Železně Rudě II. Etapa, (celková částka 68 040,- Kč, požadovaná dotace 50 000,- Kč).

- revokovali usnesení č. 10/320 ze dne 19. 10. 2011.

- schválili pořízení územního plánu sídelního útvaru Železná Ruda, změna č. 10, (Seznam zaměrů, doplněný o podnět společnosti SPORT SERVICE s.r.o. – rozšíření parkovacích ploch v lokalitě Edita k.ú. Špičák. a změna č. 11 (prodloužení lanovky – modernizace areálu Samoty, Trigema, a.s., Samoty s.r.o.).

- schválili pořízení regulačního plánu sídelního útvaru Železná Ruda, místní část Špičák, změna č.2/3 záměry ve změně územního plánu č.10 – k.ú. Špičák.

- schválili Milana Kříže jako zastupitele pro spolupráci s pořizovatelem na návrhu zadání územního plánu sídelního útvaru Železná Ruda, změna č. 11 a na návrhu zadání regulačního plánu sídelního útvaru Železná Ruda, místní část Špičák, změna č. 2.

- schválili pojmenování ulic dle přiloženého seznamu „Rozdíl v zápisu adres mezi Informačním systémem evidence obyvatel a Registrem územní identifikace, adres a nemovitostí. Platné budou názvy ulic uvedené v systému ISEO.

- povolili výjimku ze zákazu stavební činnosti podle územního opatření a stavební uzávěře č. 4 /2007 pro stavebníka GLASS EXPERTS s.r.o., Hradební 61, Žlutice, na změnu stavby před dokončením akce „Hojsova Stráž, č. kat. 1018/6 – sauna“ na pozemku č. kat. 102 v k.ú. Hojsova Stráž a pro stavebníka: Pavel a Lenka Vaskebrovi, Sulkovská 151/15, Plzeň na akci „Hojsova Stráž, Jižní stráž – rodinný dům“ na pozemku č. kat. st. 33 a 194/4 v k.ú. Hojsova Stráž. Stavební úpravy vnitřních dispozic stávajícího RD, vestavba obytného podkroví do nevyužitého půdního prostoru, sadové úpravy, venkovní kanalizace.

- odložili žádost o povolení výjimky ze zákazu stavební činnosti stavebníka Jaroslava a Marcelly Svobodových, Elišky Krásnohorské 726, Nýrsko, na novostavbu dílny a skladu nářadí umístěných na p.p.č. 52/196 v k.ú. Alžbětín.

- schválili pronájem a budoucí koupi pozemků od PF ČR.

Zprávy ze zasedání zastupitelstva města

Dokončení ze strany 2

- upustili od záměru vybudování cyklostezky údolím Brčálníku na p.p.č. 774/4 a přemostění Úhlavy.

- schválili ustanovení povodňové komise města Železná Ruda ve složení Jiří Kvapil, Josef Podlešák, Bedřich Karl, Caroline Zahradníková, Patrik Soukup, Aleš Sekyra a Karel Papež.

- schválili navýšení počtu zaměstnanců o jednoho na správním odboru, bude sepsána pracovní smlouva, dělnická profese v rámci „SUD“ jako řidič. Celkový počet zaměstnanců bude 28.

- schválili zápis do kroniky za rok 2010, zpracovaný Martinou Najmanovou.

- vzali na vědomí, že budou předloženy návrhy na pořízení razítka, vlajky a závěsného znaku města Železná Ruda.

- schválili vytvoření dopravního řešení a umístění parkovacího automatu na ulici 1. máje v Železně Rudě, v lokalitě Enzian, respektive pod nádražím.

- nesouhlasili s rozšířením Železnorudského zpravodaje o Prášílsko. Železnorudský zpravodaj bude nadále informačním médiem pouze pro Železnou Rudu.

- vzali na vědomí zprávu z finančního výboru a ze školské rady.

Dle podkladů z MěÚ zpracovala LCK

Správní odbor - informace

1) poukázky do lékárny – vzhledem k tomu, že ne všichni občané si vyzvedli poukázku na MěÚ Železná Ruda, správním odboru, a tudíž ani nevyužili možnosti ji v lékárně „utratit“, prodlužuje se termín do konce února.

2) odpady – nálepky na popelnice je možné si průběžně vyzvedávat na správním odboru. Zároveň upozorňujeme, že na loňské nálepky bude vývoz prováděn do konce února.

V případě požadované změny v četnosti vývozu nás neváhejte kontaktovat.

MěÚ Železná Ruda, správní odbor, Caroline Zahradníková

Městská knihovna

Blíží se březen – měsíc čtenářů

Městskou knihovnu najdete v přízemí budovy základní školy, je otevřena v pondělí, úterý a ve čtvrtek vždy od 14 do 18 hodin, k dispozici jsou zdarma tři počítače s internetem – pro všechny příchozí, tedy i turisty, knihy je možné si vypůjčit i jednorázově za poplatek 10 Kč. Blíží se březen, který je již několik let nově označován měsícem čtenářů. V rámci Týdne čtení zvou do knihovny všechny malé děti s rodiči na Čtení pohádek ve středu 7. března v 16 hodin. Školní děti se koncem března zúčastní Soutěže ve čtení, ti nejlepší postoupí do dalšího kola do Nýrska. 30. března proběhne další ročník Noci s Andersenem. Děti mezi 2. a 5. třídou, které si chodí půjčovat knihy a chtějí v knihovně přenocovat, si mohou od 1. března vyzvednout v knihovně přihlášku.

Během února přibýly nové knihy pro děti z nakladatelství Thovt, především prvňáčci, kteří začínají sami číst, si mohou přijít vypůjčit jednoduché příběhy psané větším písmem z edice Svět ukrytý v abecedě, kde jsou některá slova nahrazena barevnými obrázky nebo Pirátské příběhy z edice Zkusím číst sám. Pro šikovné čtenáře vyšly ve stejnojmenné edici knihy O čem si kočky povídají a Psí trampoty. Větší děti si mohou přečíst zajímavou pohádku Jiřího Stránského O chamtivém králi. Pro milovníky sci-fi literatury jsou připraveny knihy Jennifer Roberts Vlkodlaci a Homanská píseň nebo dva díly Dlouhého dne Valhaly od Františka Novotného.

Mezi thrillery se nově řadí Oáza snů Philipa Shelbyho, Mamon, Procitnutí a Byznys Martiny Cole, Druhá šance a Pošta od Mary od Ja-

mese Pattersona. Ženy si mohou přečíst román Fatwa od Jacky Trevane o soužití s Egypťanem, které se brzy proměnilo v noční můru nebo Zrádkyni od Zarah Ghahramani, která vypráví o náboženském fanatismu a íránském vězení. Své čtenáře si jistě najde i nový román mladé autorky Pavlínky Hůlové o předlistopadovém světě a proměně po roce 1989 - Strážci občanského dobra nebo kniha Petra Martana Suchá opona Šumavy, která se zabývá přeměnou krajiny za posledních 20 let, tak i detektivky z edice Maxi krimi nebo kniha Aromaterapie klatovské kosmetičky Pavlínky Klasnové. Příznivci poezie si mohou pročit Sborník nejlepších českých básní roku 2010, obrazové putování Historie Evropy přehledně přibližuje dějiny dospělým i starším dětem.

Nakonec trochu statistiky ohledně loňského roku. V městské knihovně si můžete vypůjčit 9568 knih, publikace, které u nás k dispozici nejsou, je možné objednat v rámci meziknihovní výpůjční služby za poplatek 40 Kč z jakékoli knihovny v republice. Během loňského roku stoupl počet registrovaných čtenářů po deseti letech opět přes 200, a to na 205, z toho je polovina dětí do 15 let. Za uplynulý rok si čtenáři při 2790 návštěvách vypůjčili 7431 knih, 1176 osob přišlo do knihovny využít internetového připojení a 503 lidí navštívilo knihovnou pořádané akce. Mezi nejžádanější knihy za poslední rok patří trilogie Milénium Stiega Larssona a knihy Simony Monyové, z dětských titulů pak Deník malého poseroutky Jeffa Kinneyho. Přijďte se podívat do knihovny i vy, těšíme se na vás.

Martina Najmanová, knihovnice

Jubilea – únor 2012

V únoru

oslavuje své kulaté životní jubileum

Josef Vávra, Železná Ruda

Zároveň blahopřejeme občanům nad 80 let, kteří v měsíci únoru slaví také narozeniny:

Vladimíra Adámková, Železná Ruda

Anna Pořádková, Železná Ruda

Františka Gabrielová, Železná Ruda

Marie Malá, Železná Ruda

Jarmila Matějková, Železná Ruda

*Všem jubilantům blahopřeje
sociální komise*

Sněhová princezna

Železnorudský přeborník Martin Jakš, bronzový medailista ze ZOH Vancouver ve štafetě v klasickém lyžování, a jeho manželka Helena se 1. 2. 2012 stali rodiči krásné dcery Šarlotky. Srdečně blahopřejeme!

-red-

Městská kronika

Ráda bych tímto prostřednictvím oslovila všechny, kteří mi poskytovali informace o své činnosti za rok 2010, a požádala je o novinky v roce minulém. Pokud máte chuť nahlédnout do Kroniky města Železná Ruda 2010, můžete tak učinit v městské knihovně. Prosím všechny, kteří pořádali kulturní či sportovní akce v loňském roce, aby mi poslali krátkou zprávu o jejich konání na kronika@zeleznaruda.cz. Moc děkuji.

Martina Najmanová

ZPRÁVY Z MATEŘSKÉ ŠKOLY

Lednové dny byly v mateřské škole radostné a veselé se sněhem na zahradě. Dětem se zima líbí a užívají si her ve sněhu, jízdu na barevných klouzáčích, bobech i saních. A to nám školky ve městech závidí, když sníh dole není žádný.

Děti ze Čmeláků v týdnu od 16.1. - 20.1. si na zahradu přinesly lyže a hrály jsme si s nimi. Začínaly jsme s rozcvičkou na sněhu, jezdily po jedné lyži „jako na koloběžce“, chodily jsme s hůlkami a nezapomněly jsme ani na otáčení či chůzi do svahu. Některé děti již lyžují s rodiči, a tak dokázaly jezdit ze svahu i přes překážky. Začátečníci se hodně snažili a na konci týdne už také nebojácně sjížděli. Důležité bylo, aby děti měly radost ze sportování s lyžemi. V pátek jsme zakončily lyžařský týden tak, že paní učitelky Lída Chalupská i Míla Hájková pochválily všechny lyžaře a předaly jim medaile za skvělé jízdy. Máme dobrý pocit z toho, že se daří pěstovat v dětech kladný vztah k lyžování.

Oblékání je pro děti v zimě náročnější, ale při hrách na sněhu jsou jejich oči šťastné, odráží se v nich třpytící se sníh a je slyšet smích.

Ve čtvrtek 19.1. nás navštívila paní Novotná s hudebním představením „Na tom našem

dvoře“. Děti se do vystoupení aktivně zapojily a zpívání i muzicírování o zvířátkách se nám všem líbilo.

Poslední dva lednové dny probíhal v Základní škole zápis na školní rok 2012/2013. Předškoláci přicházeli s rodiči do školy postupně a kaž-

dého přivítal kouzelník i s králíky Bobem a Bobkem. Všichni odcházeli spokojeni a od září se těší na novou paní učitelku, se kterou se při zápisu seznámili.

Přejeme i Vám veselou a radostnou zimu.

Kolektiv učitelek MŠ

Slušíčka paní učitelky M. Hájkové při vánoční besídce pěkně zářila

Putování za Bobem a Bobkem

Pod tímto názvem se uskutečnil v pondělí 30. ledna 2012 zápis do 1. třídy při ZŠ Karla Klostermanna v Železném Rudě. Budoucích prvňáčků přišlo ten den celkem 11. Hned u vchodu je přivítal smutný kouzelník Pokustón, který vyslal děti, aby mu pomohly najít zatoulané králíky z klobouku.

Děti pak vybíraly barvy a počítaly klobouky, povídaly, co králíci všechno umí, prokázaly svou obratnost v překážkové dráze, řekly básničku nebo zazpívaly písničku a nakonec nakreslily pěkný obrázek. Velkým oříškem pro mnohé bylo zavázat tkaničky na kouzelníkových botách. Za odměnu dostaly klobouk s oběma králíky, který pro ně vyrobili jejich starší kamarádi ze 3. třídy.

Tímto bych chtěla poděkovat hlavně paní učitelce Štádlarové a všem dětem z 2. stupně naší ZŠ, kteří se podíleli na úspěšné realizaci tohoto zápisu.

Jana Prošková

Paní učitelka Prošková a ředitel školy Ctirad Drahorád při zápisu prvňáčků

Školní fejeton

...aneb zápis do 1. třídy očima matky budoucího prvňáčka

Už od narození dítěte člověk obvykle řeší, že mu ratolístka povyroste a neodvratně se přiblíží okamžik povinného usednutí do školní lavice. A tak i já se 30. ledna 2012 musela dostavit k zápisu do 1. třídy. S Bobem a Bobkem, králíky z klobouku kouzelníka Pokustóna. Mají zápis na starosti. Jejich životopisy jsem pečlivě prostudovala. Snad nebudou škodolíbi, že jdu poprvé.

Předtím však v duchu odškrtnám všechny nezbytné položky. Barvy umím, tvary rozeznám, podepíšu se celým jménem, počítám nejmenší do tisíce, znám plno důležitých písmen, na požádání zazpívám písničku, zarecituji básničku, postavu nakreslím. Na klíčky jsem pro jistotu zavázala všechny botky s tkaničkami, které se nalézají v naší domácnosti. Ještě vybrat hezké

oblečení, učesat a vyleštit okulárky à la Harry Potter. Ale co to tady pletu! Kulaté brýle mi neříkají paní. Můj zápis do školy se přece odehrál už před 31 lety! To ne já, nýbrž moje šestiletá dcera dnes vstupuje mezi školáky!

Sotva na věžních hodinách našeho kostelíka s cibulovitou kupolí odbije druhá hodina odpolední, moje holčička nebojácně překračuje práh 1. třídy. Vítá ji její budoucí paní učitelka, kterou dcera dobře zná. Často ji spolu totiž potkáváme na ulici. Paní učitelka se jí líbí. Možná proto, že je stejně jako ona blondatá a má taky modré oči. Navíc hodně sportuje, trénuje mladé gymnastky a veleúspěšně vede zdravotnický kroužek.

Malá adeptka na školní výchovu a vzdělávání nejdřív vyfasuje jmenovku a čtvrtku s desaterem pro prvňáčky, svým jménem a prostorem pro razítka za čtyři splněné úkoly. Pak už se zápis rozbíhá, jak ti králíci, když prchají před ranou za uši a smutným koncem v podobě pečinky na pekáči.

Tihle dva známí sněhobílí ušatci si očividně dupou až moc dobře. Přichystali pro zvědavé prvňáky úkolů víc než dost. Ukázalo se, že cylindrů mají na přímo rozdávání a v různých barvách. A tak se zájmem sleduji, jak je budoucí školačka třídí podle barev a počítá. Výborně! První razítko alias bubnující klaun přistává na bílou papírovou plochu.

...aneb zápis do 1. třídy očima matky budoucího prvňáčka

Dokončení ze strany 4

Co tu máme dál? Plno obrázků z králíčího života. Na lavici je jich naseto jako pověstných králíčích bobků. Mají ti dva čiperní hlodavci ale pestrý denní program! Dcerka popisuje jednotlivé kresbičky, vybírá tu nejhezčí, hledá tu nejbarevnější a opět počítá. Míčky. Věřili byste, že tihle králíci umí i žonglovat? Juchů! Z druhého razítka se směje kámoška Mickey Mouse, myška Minnie. Žákyně vyššího ročníku šoupne děvčátku do ruky igelitku s pomůckami do školy, nějakou tou malou hračkou a přidá velké zvířecí pexeso.

A šup na chodbu! Další starší žákyně – pomocnice při zápisu dohlíží na sladké odměny a za zdolání dvou úkolů přidají do tašky několik sladkostí a Rumcajsův pomerančový nápoj.

Skoroprůvka nejprve hází čtyři míčky různých velikostí do obruče. Zamíří a trefa! A ještě třikrát dokola. Králíci jsou akrobaté, takže nezbyvá než přejít lavičku z tělocvičny coby kladinu tam a zpět. Žádný problém!

Znovu do třídy. Současná paní učitelka 1. třídy dnes při zápisu asistuje té budoucí. Vždyť jsou dobré kamarádky. Kouzelník Pokustón sice do třídy zatím ani střechou cylindru nenakoukl, ztratil tu ale svoji velkou černou botu. Asi proto, že se mu na ní rozvázala tkanička. S napětím sleduji, jestli mu moje dcera zlepší náladu. Chvilu napětí, klička je na světě a třetí razítko s medvídkem taky. Super!

Bob a Bobek si rádi shrpnou ve vyhrátém klobouku. Na dobrou noc jim holčička zazpívá

pisničku o ježcích, za kterou získává poslední razítko. Zase medvídko. Příznacně se sám chystá ke spánku spolu s Měsícem a srdíčkovým polštářkem.

Na památku prý králíci po dceři chtějí, aby jim nakreslila obrázek. Nejlépe postavu. Paní učitelka radí třeba princeznu. Holčička mrkne na svoji babičku, která celou dobu zápisové dění pilně fotí a natáčí, a nakreslí právě ji. Má dlouhé vlasy a na sobě růžový svetr, takže princeznu docela připomíná.

Ze zápisového krajice se ukrájí poslední minuty. Mně ještě zbývá vyplnit zápisový list. Uf! A je to. Stihnu prohodit pár slov s ředitelem školy a fotografem, kolegou z naší redakce. Ředitel stvrzuje svým podpisem přijetí mého dítěte do 1. třídy. Nic naplat. Dcera je lapena do školních sítí a bude se v nich mrskat po následujících devět let. Jako bolestné si na odchodnou vybírá papírový klobouk s růžovou stuhou, z něhož zase jukají Bob a Bobek. Dá se s nimi i pohybovat. Paní učitelka se loučí a těší se 3. září 2012 na shledanou.

Plně dojmů scházíme po schodech. A hele! To je překvapení! U dveří kouzelník Pokustón v celé své kráse. Jen ty dva králíky jsme marně vyhlíželi. Škoda. Jenom doufám, že jim patronát nad zápisem nějak nestoupl do hlavy. I to by byla škoda.

A jestli si myslíte, že tímhle všechno končí, pak se hluboce mýlíte. Pro velký úspěch si příští rok zopakují zápis ještě jednou. Tentokrát bude lapen a odchytнут můj syn. LCK

Unie rodičů pořádá maškarní rej pro děti i dospělé

Unie rodičů doplňuje vhodným způsobem aktivity dětí po vyučování a angažuje se i v pomoci základní i mateřské škole. Základní škola poskytuje pro aktivity Unie rodičů ve prospěch dětí ze základní i mateřské školy. Vybíráme z plánovaných akcí Unie rodičů: 18. 2. 2012 od 15.00 bude v aule základní školy uspořádán maškarní rej pro děti. V březnu se bude konat maškarní ples pro dospělé – přesné datum je 16. 3. 2012 od 20.00 v pensionu Böhmmerwald. Zahraje tu kapela BK Band a vstupné bude činit 100,- Kč. V dubnu bude organizován výlet do klatovského divadla, ale bohužel ještě neznáme termín ani konkrétní program. 8. 5. 2012 se pojedí do Bayern Parku na celodenní výlet. Je to zábavní park pro děti i dospělé, takže úspěch pro všechny zúčastněné bude téměř jistý. V červnu to bude poslední velká akce - taktéž zatím bez termínu. Půjde o víkend na Malé Skále - výlety na hrady, na lodích či raftech a zakončení bude v největším lanovém centru Libereckého kraje. A samozřejmě je organizační, finanční i jiná pomoc Unie rodičů při pořádání Dne dětí kynologů ze Železné Rudy, který organizuje Renata Neumanová. Všechny prostředky, které Unie rodičů získá, jdou do pořádání akcí pro děti, případně jejich rodiče.

-red- s využitím informací předsedkyně Unie rodičů při ZŠ v Železné Rudě Hany Pospíšilové

Sportuje a vede naši školu – Ctirad Drahorád

V následující rubrice bychom chtěli železnorudskou veřejnost postupně seznámit s těmi, kdo od mala doprovázeli a vychovávali naše ratolesti – se zaměstnanci základní a mateřské školy. Začínáme u ředitele ZŠ Ctirada Drahoráda.

Na začátku školního roku se každý, kdo má doma školáka, zajímá, který učitel bude jeho dítě učit. Když jsem se svého syna zeptala já, zjistila jsem, že některé z učitelů ani neznám. Myslím, že by bylo správné si je na stránkách Železnorudského zpravodaje postupně představit. Jak se sluší, prvním je Ctirad Drahorád, ředitel školy.

V současné době žije v Železné Rudě. Jeho rodištěm je obec Doksy u Máchova jezera. Jak sám podotýká, je nejachtař a neplavec – k plavcům se počítali prý jen ti, kteří zvládli přeplavat Máchovo jezero, jehož šíře je v místech u Doks až 1500m. A to on prý nezvládl. V roce 1984 se po studiích přistěhoval do Železné Rudy a působil tu jako trenér běžeckého lyžování tréninkového střediska mládeže při Sportovní areálu Špičák. Od roku 1991 začal učit v základní škole, jeho hlavním předmětem byl a dodnes zůstává tělocvik a zeměpis. Jak ale s úsměvem a možná i s trochou nadsázky poznamenává – na venkovské škole učí učitel vše, co ředitel přikáže. V září 2007 nastoupil Ctirad Drahorád do funkce ředitele školy. K předmětům, které vyučuje, patří navíc přírodopis a chemie.

A volný čas? Pokud nějaký zbývá, je to stále hlavně sport. Rád si přečte dobrou knihu jakéhokoliv žánru, ale sport, který ho přivede do přírody, je tím největším koníčkem - cyklistika, volejbal a především běžky. Bývá pravidelným účastníkem Jizerské 50, kde se dokázal při účasti cca 6000 závodníků umístit na 33. místě. V březnu 2012 se chystá do německého Oberwiesenthalu na Mistrovství světa veteránů. Je členem výboru TJ Tatran a dětem se věnuje i jako trenér volejbalu a atletiky při základní škole.

Na otázku, zda je mezi žáky, které učil, někdo, na koho nelze zapomenout, bez váhání jmenuje Martina Jakše. Učil ho a trénoval do Martinových patnácti let. Za jeho dnešními

Ctirad Drahorád ředitel školy

úspěchy vidí i trochu té učitelské a trenérské práce. Pavlína Šebestová

V sobotu 3. 3. 2012 se v Muzeu lesní historie v bavorském St. Oswaldu koná celodenní symposium Velké kulturní osobnosti a básníci Bavorského lesa a Šumavy. Tématem je tvorba a život Karla Klostermanna, Maximiliana Waldschmidta a Paula Friedla. Symposium potrvá od 9.00 do 16.00 hodin pořádá ho spolek Karla Klostermanna se sídlem v Grafenau a Spolek M. Waldschmidta z Eschlkamu. Za českou stranu promluví historik Vladimír Horpeniak z Kašperských Hor a literární vědec Václav Maidl z Prahy. Vstupné je 10 Euro.

Ze školy i za školou**Lyžařský výcvik žáků 6. třídy**

Konečně nám napadlo dostatečné množství sněhu a my se dočkali vytouženého lyžařského výcviku. V pondělí ráno jsme s panem učitelem Lehkým a paní učitelkou Marešovou vyrazili na Samoty. Tam jsme ukázali, co umíme a neumíme. Nejdříve jsme předvedli své schopnosti při stoupání do kopce na lyžích. To šlo samozřejmě všem, takže jsme téměř všichni přistoupili na jízdu na vleku a z kopce. Po vyjetí vlekem nám řekl učitel několik zásad chování na lyžích, která nesmíme porušit a pak jsme se v čele s Filipem, který lyžuje nejlépe z celé třídy, spustili dolů. Některým z nás to šlo lépe, jiným hůře, ale na oběd jsme se v poledne těšili už všichni stejně. A po obědě hurá zpět na Samoty, kde jsme jezdili až do půl čtvrté.

Úterý bylo pro některé z nás černou mřinou, protože odpoledne byly na programu běžky, na kterých nás ze třídy mnoho nejedí. Ale, jak říkáme, běžky byly na programu až odpoledne a byl čas se na ně ještě připravit. Od rána jsme lyžovali na sjezdovce Nad nádražím a díky lepšímu a prudšímu kopci jsme se mohli lépe učit carvingový oblouk po hranách. Na odpolední výcvik na běžkách byl sraz u školy. Protože někteří viděli tyto lyže zblízka opravdu poprvé, vyzkoušeli jejich nazování raději hned před školou. Na výcvik s námi šel pan učitel Lehký a ředitel. Jízdu jsme trénovali na malém okruhu za sjezdovkou Nad nádražím v hlubokém sněhu. To bylo fajn, při pádech to tolik nebolelo. Pro získání větší stability jsme zkusili později jízdu na vleku a na konec se obávané běžky většině z nás líbily.

Středeční výcvik byl na Alpalouce, kam jsme ráno jeli autobusem. Lyžovali jsme jen dopoledne a návrat na oběd do Železné Rudy byl přes Belvedér na lyžích. Odpoledne bylo volno.

Ve čtvrtek si na nás učitel připravil velký okruh na běžkách. Přesně to bylo 18 km z Belvederu přes Hofmanky a Gerlovu Hut' na Samoty. Pády jsme nepočítali, byl to ale úžasný výlet. V pátek, poslední den, jsme měli na Alpalouce závody. Pan učitel Lehký s Filipem postavili tyče na sla-

lom. Filip nám udělal předjezdce a závody mohly začít. První pokus se všem nevydařil, druhý ale vyšel všem. Zajeli jsme dobré časy. Výsledky závodů ještě nevíme, a tak se máme alespoň na co těšit do školy, učitel Lehký nám je brzy oznámí.

Malá anketa ve třídě po ukončení výcviku**• Je lepší škola nebo lyžák?**

Lyžák!! (Martin S.) Lyžák!!! (Kuba M.) Jasně že lyžák. (Andrea Š.)

• Co se Ti líbilo nejvíc?

Ve středu jsem se naučil lyžovat. (Martin S.)

Naučil jsem se líp lyžovat. (Kuba M.) Volné jízdy. (Andrea Š.)

• Kdo a co tě z našich učitelů naučil nejvíc?

Mě nejvíce pan Mareš. (Martin S.)

Mě naučil nejvíce učitel Lehký lyžování. (Kuba M.)

Mě učitel jezdit po hranách a na běžkách. (Andrea Š.)

• Líbil by se ti lyžák i v sedmé, osmé a deváté třídě?

Mně jo. Až do deváté. (Martin S.) Mně do sedmé. (Kuba M.)

Jasně, až do deváté! (Andrea Š.)

• Chtěl bys mít někdy lyže místo tělocviku?

Tak s tím souhlasili na 100% všichni dotazovaní, Andrea, Martin i Kuba.

Napsali žáci 6. třídy Vítek M., Filip N., Leona M., Nikola P.

Až půjdete do knihovny nebo za nějakým jiným účelem navštívíte místní ZŠ, v přízemí si všimnete mini-expozice vycpaného ptactva. Působí zajímavým, přírodním dojmem a má vzdělávací efekt nejen pro děti školou povinné

Text/foto: Kopecká - Chabr

Několik otázek pro paní učitelku Danielu Pluhařovou

Líbí se Vám na Základní škole Karla Klostermanna více než ve vašem bývalém působišti?

Srovnávání škol je velice těžké. Každé pracovní místo s sebou přináší určité klady, ale také zápory.

Jste spokojena s přístupem žáků na 1. stupni k učení?

Obecně je možno říci, že přístup mladších dětí k učení je lepší. Tak je tomu ve všech školách, nejen zde v Železné Rudě. Tato otázka je ale velice individuální a opravdu záleží na každém jedinci a rodině, jak přistupují ke školní práci.

.....

Dopisy čtenářů

Vážená paní, před dvěma lety jsem byla na dovolené na Šumavě a při návštěvě železnorudského íčka mne zaujaly vaše noviny. Od té doby je ráda čtu na internetu. Až do prosince bylo nejpozději do konce měsíce na městských stránkách. Proč ještě není k dispozici lednové číslo? Děkuji za odpověď.

Anna Mašková, Brno – Kohoutovice

Odpověď redakce:

Pracujeme na tom, v únoru už situace bude vyřešena a noviny zas budou viset na internetu.

Kam na dobré jídlo?

Restaurace a penzion U Zlomené lyže sídlí v Belvedéřské 2 směr Belvedér vedle budovy Lesů ČR. Vaří tam domácí českou kuchyni, ale mají pravidelně každý den i rybu (losos, tuňák, pstruh, kapr). Dále je možno vybrat si z pěti druhů salátů, hotovky i minutky. Mají tam k dispozici velký sál, kde pořádají koncerty, zabíjačky, rodinné oslavy, divadla pro děti, rauty. Je zde možnost i ubytování. Snídaně podávají v podobě rautových stolů. Parkoviště je zdarma, je tu možnost připojení wi-fi. Součástí penzionu je dětské hřiště. V restauraci-penzionu panuje útulná domácká atmosféra, podtržená předměty z dob našich babiček.

-red-

Šumavská kauza pokračuje i v zimě a je stále nevyřešena

K napsání tohoto příspěvku mě podnítil pořad Vyprávění o lese, který v sobotu 7. 1. 2012 dopoledne odvysílala Česká televize. Byl jsem rozčarován faktem, že za jednoho z hlavních průvodců po lese v tomto dokumentu byl vybrán veterinář Jaromír Bláha z občanského sdružení Hnutí DUHA.

Mohu se ptát: Copak necháme za všechny vědce, lesníky a ochránce přírody hovořit k národu člověka bez patřičného vzdělání a znalostí, může posedlého vystupováním v médiích, osobu, která se samolibě a klamavě pasovala na špičkového odborníka na lesy? Hned jsem si sedl k počítači a napsal České televizi níže uvedený dopis.

Pavel Reich

Vážená Česká televize,

pokud mi vyjde čas, rád se dívám na Vaše pořady věnující se ochraně přírody. V sobotu 7. ledna 2012 jste na programu ČT 2 v 10.20 odvysílali pořad Vyprávění o lese. Byl jsem poněkud rozčarován faktem, že hlavní slovo v tomto dokumentárním esejí Ljuby Václavové a Václava Cílka bylo poskytnuto veterináři Jaromíru Bláhovi z občanského sdružení Hnutí DUHA. Rád bych Vás upozornil na to, že hned v úvodních titulcích pořadu je hrubá chyba. Veterinář Jaromír Bláha není ekolog. Nikdy vědní obor ekologie, ani žádné příbuzné obory nestudoval. Jeho názory tudíž nemají žádnou hodnotu. Pokud ve svých programech dáváte hlavní slovo takovému lidem, sami tyto pořady devalvujete. Proč si do pořadů nepozvete skutečné ekology, vědce z přírodovědeckých a lesnických univerzit? Uklízečku si asi nikdo nepozve do pořadu o programování počítačů, že? Tak proč veterinář Bláha se v televizi neustále vyjadřuje k problematice ochrany lesních ekosystémů, tedy k vědnímu oboru, který nikdy nestudoval? Nebudu se tu zmiňovat o mých velmi negativních osobních zkušenostech s tímto člověkem. Jaký je jeho skutečný vztah k ochraně přírody? Je mi líto, že Česká televize upřednostňuje ve svých programech takový kontroverzní typ osoby jakou je Jaromír Bláha před vědci a odbornými pracovníky. Jaromír Bláha svým nekompetentním vystupováním v médiích zesměšňuje v očích veřejnosti všechny ochránce přírody.

Kůrovcová kalamita v Severní Americe

Americká média se často věnují hrozbě hromadného odumírání světových lesů v důsledku změn globálního klimatu. Vlivem oteplování lesy častěji čelí rozsáhlým požárům a podléhají kůrovcovým kalamitám. V Severní Americe je to Mountain Pine Beetle - *Dendroctonus ponderosae*, který ničí obrovské plochy borových lesů. U jednoho článku, uveřejněném v časopise Science, lze nalézt mapu rozšíření této katastrofální kůrovcové kalamity. Kůrovci lýkohubové (*Dendroctonus ponderosae*) působí ve Skaliských horách tak velké škody, že možná ovlivňují klima, tvrdí studie kanadských vědců zveřejněná v časopise Nature. Škoda způsobená kůrovcem je takřka srovnatelná se znečišťujícími

účinky pralesních požárů, napsal server Planet-Ark.

Zatímco české a slovenské ekologické organizace vidí v kůrovci nejlepšího přítele a cestu ke zpřirodění kulturních lesů, američtí ochránci přírody bijí na poplach. Borovici bělokmenné (*Pinus albicaulis* - Whitebark Pine) hrozí v důsledku přemnožení kůrovce *Dendroctonus ponderosae* vyhynutí. Pro živočichy vázané na tuto dřevinu (medvědi, veverky, sojky, pěnkavy, ořešníci atd.) by to byla katastrofa. Panují obavy, že do některých míst se již les zpátky nikdy nevrátí. Nástup lýkožroutů do horských lesů střední Evropy je zcela zřejmý a neoddiskutovatelný. Pamatuji si dobře stav lesů nyní a před dvaceti lety. Nemusíme cestovat nikde daleko, lýkožroutům padly za oběť i smrky v pinetu přerovského městského parku Michalov, které tam rostly desítky let. Nechci podléhat žádným ideologiím. Jediné, co vím jistě je to, že bych položil kytičku k pomníčku šumavským lesům na Bučině, který 30. září 2011 odhalili lesníci z lesnických škol v Písku. Je mi to moc líto, co se nyní se šumavskými hvozdy děje. Před vznikem národního parku byly zdejší lesy v nesrovnatelně lepším stavu, než jak je tomu dnes.

Má být na Šumavě zřízena nepřístupná divočina?

V současné době, zejména v souvislosti s děním na Šumavě, dochází v České a Slovenské republice k překrucování pojmu "divočina". Proto se nyní k tématu "divočiny" vraťme a vysvětleme si pojmy. Je třeba si tu připomenout, že Spojené státy americké byly první zemí na světě, která "divočinu" definovala zákonem. Právě v Severní Americe se začala psát historie ochrany divočiny. Otcem ideje "divočiny" byl Aldo Leopold a John Muir. Definice divočiny je dána dle zákona "The Wilderness Act" (Public Law 88-577, 88th Congress, Second Session, September 3, 1964). Pokud výše uvedenou definici zjednodušíme, tak můžeme napsat, že "divočinou" je člověkem nedotčené přírodní území mající minimální rozlohu 5000 akrů. Z toho vyplývá jasný fakt, že žádnou lokalitu nacházející se v České republice nelze označit za "divočinu". U nás máme jen nepatrné střípky přírodních lokalit připomínajících divočinu. Jsou to třeba ledovcové kary, suťoviska, pralesovité lesní rezervace, reliktní bory rostoucí na temnech skal v Labských pískovcích, rašeliniště apod.

Je možné vyhlásit divočinu v kulturních lesích?

K tomu, aby území nedotčené přírody zůstalo i nadále divočinou a tamní přírodní ekosystémy se vlivem okolních člověkem pozměněných pozemků nezhroutily, musí mít dostatečnou rozlohu (dle amerického práva minimálně 5000 akrů). Někteří ekologové ve střední Evropě si však vysvětlují "divočinu" po svém. Juro Lukáč, náčelník Lesoochranářského zoskupenia Vlk ze Slovenska, říká, že pro něj je divočinou i takové stéblo trávy s beruškou na louce. Ovšem poněkud zapomněl, že ta louka, na které obdivuje to stéblo s beruškou, byla lidmi vyrvána z pralesa a uměle pastvou či kosením udržována. Tudíž se v žádném případě nejedná o divočinu.

Veterinář Jaromír Bláha z Hnutí Duha o ní napsal toto: "Divočinu můžeme začít obnovovat v lese stejně jako v centru města prostě tím, že vybrané plochy ponecháme svému osudu bez lidských zásahů." Toto prohlášení je velmi nebezpečné. Mohu uvést příklad: státu se nebude chtít investovat peníze do sanací ekologických zátěží, a tak jednoduše podle slov veterináře Bláhy z Hnutí Duha prohlásí za divočinu třeba jedovaté laguny podniku Ostramo v Ostravě a ponechá je tak, jak jsou, bez zásahu.

Rovněž tak je problematické vyhlásit bezzásahový režim v kulturní smrčtině. Návrat přírodního lesa do velmi labilní umělé smrčkové monokultury, kterou ponecháme bez zásahu, je během na velmi dlouhou trať a s nejistým výsledkem. Není lepší, když té kulturní smrčtině pomůžeme například tím, že do ní budeme vnášet a vytvářet podmínky pro dřeviny, které by tam dle mapy potenciální přirozené vegetace ČR skutečně rostly, abychom ten proces návratu k přírodnímu lesu urychlili?

Jsem poněkud znechucen tím, jak si některá občanská sdružení v České i Slovenské republice upravují definici "divočiny" podle toho, jak se jim to hodí. Když se Jaromír Bláha z Hnutí Duha snaží mnoha svými nesmyslnými výroky pošlapávat ideje divočiny, jsem tím jako člen The Wilderness Society, organizace, která stála u zrodu myšlenky ochrany divočiny, velmi pobouřen.

*Pavel Reich, dobrovolný strážce přírody ČR
předseda o.s. FOREST,*

*člen a podporovatel mnoha ochranářských
organizací v USA, Kanadě a Austrálii*

Výňatek ze stanovisko o.s. Zachraňme Šumavu k vyhocené debatě o NP Šumava

Za prvé tvrdíme, že žádný zákon a tedy ani zákon o NPŠ, nemůže být v rozporu s materiální podstatou právního státu. Tato podstata určuje zásady, které je nutno při přijímání zákonů splnit. Návrh zákona o NPŠ obsahujícího požadavky ekologů je podle nás s podstatou

materiálního právního státu v příkrém rozporu. A není to první případ. V prosinci 2010 Nejvyšší správní soud zrušil Správu parku vydanou soustavu opatření obecné povahy znemožňující vstup veřejnosti do tzv. zón s omezeným vstu-

Výňatek ze stanovisko o.s. Zachraňme Šumavu k vyhocené debatě o NP Šumava

Dokončení ze strany 7

pem. Současný stav šumavské přírody ani žádný z možných scénářů jejího dalšího vývoje neza-kládá důvod pro její nákladnou ochranu a zne-přístupnění pro veřejnost. Dochovanou přírodu lze v minimální verzi chránit i v režimu sou-stavy rezervací, s řádově menšími nároky na do-tace ze státního rozpočtu a lepšími podmínkami pro obce a jejich obyvatele.

Tvrdíme, že park zřízený podle představ eko-logistů by měl dlouhodobě obrovské nároky na dotace ze státního rozpočtu a ekonomicky by zničil obce v parku. Už dnes park vyžaduje ročně 300 milionů Kč dotací a jeho relativně krátká existence stála nejméně 4 miliardy Kč.

Kůrovci z parku působí škody v okolí parku. Obce ekonomicky upadají a jsou ve větší míře než ostatní závislé na státních dotacích. Obyva-telé mají horší perspektivy, než ostatní.

Tvrdíme, že způsob jednání ekologů i je-jich cíle jsou nepřijatelné. Nechceme, aby se stovky kilometrů čtverečních státních pozemků staly nepřístupnou soukromou ekologickou la-boratoří, vydržovanou z daní chudnoucího oby-vatelstva. Státem placení ekologové si zvykli klást politické požadavky a stali se ekologisty. Přitom jejich „výsledky“ jsou prakticky k ni-čemu a ani vědecká hodnota jejich práce neza-kládá důvod k agresivitě a nadutosti, které předvádějí.

Tomáš Jirsa, předseda o.s. Zachraňme Šumavu

Soud rozhodl, že Hnutí Duha nesmělo organizovat blokádu

Krajský soud v Plzni potvrdil červencové předběžné opatření klatovského okresního soudu, jenž zakázal Hnutí Duha organizování aktivit při blokádě kácení kůrovcem napade-ných stromů v lokalitě Na Ztraceném nedaleko Modravy na Šumavě. Krajský soud rozhodoval o odvolání Hnutí Duha, verdikt je konečný. "Soudní rozhodnutí je jen další důkaz toho, že aktivisté jednali celou dobu nezákonně," řekl Deniku mluvčí Národního parku Pavel Pechoušek. Park se nyní chce soudně domáhat na Hnutí Duha náhrady škody ve výši přes 176 tisíc korun, které musel platit najatým firmám za pro-stoje, když nemohly kvůli aktivistům pracovat. Okresní soud v Klatovech v červenci vydal předběžné opatření. V něm Hnutí Duha uložil, aby se zdrželo organizování pohybu, pobytu a jiné činnosti osob v lesích Národního parku Šumava, které by zabraňovaly provádění asa-

načního zásahu proti kalamitním škůdcům. "Hnutí Duha ale výzvy neuposlechlo a její čle-nové organizovali nezákonnou blokádu," uvedl Pechoušek.

Ředitel Hnutí Duha Petr Machálek ale toto tvrzení odmítl. "My jsme rozhodnutí soudu re-spektovali a přestali blokádu organizovat, pouze jsme ji komentovali, pomáhali s právní pomocí účastníkům blokády a vyjádřili jí podporu," konstatoval. "Blokáda byla občanská akce, která vznikla spontánně, i když u jejího zrodu jsme stáli," doplnil. Zatímco podle národního parku je rozhodnutí krajského soudu jen dalším po-tvrzením toho, že aktivisté jednali celou dobu nezákonně, ekologové jsou přesvědčeni o opaku.

(autor Milan Kilián, převzato z Deníků Bohemia a otištěno s vědomím vedení redakce v Plzni)

Zimní scénérie pod Pancířem

Angličanka na Šumavě

Jak viděla těsně před Silvestrem 2011 obě Železné Rudy Erica Clarke, Angličanka pracující na Oxford University? V té době k nám plynul teplý vzduch jako dnes vzduch arktický. Teploty o sto metrů níže byly nad nulou, v Železné Rudě kousek pod nulou. Její poznámky přepisujeme samozřejmě s jejím svolením a s její češtinou (autorka vyučovala na brněnské univerzitě angličtinu, proto se naučila také trochu česky).

Stojící na německém nástupišti, slyším 'pravidelný odjezd vlaku číslo...'. Kde jsem? Na hraničním nádraží Železná Ruda-Alžbětín. V areálu bývalé železné opony nepotřebuji pas. Cestovala jsem na Šumavu z Jindřichova Hradce přes České Budějovice, Strakonice, Mačice, Sušici. V Třeboňsku sněhu nebyl, v Strakonici začala bouřka. Měla ubytování s Angličany v Bavorském Eisensteinu, Pension am Berg. V lednu stočil 40 Euro pro osobu. Majitel přinesl mě autem z nádraží. V noci slyšela silný vítr. Ráno z balkonů viděla kapli se hřbitovem v čerstvém sněhu. Byla mlha i nepodívala jsem se na hory, viděla jenom smrky. Šla jsem dolů na snídani, kde pes Chako, černý španěl, hledal na strouhanky pod každými stoly.

V Národním parku Bavorský les je nabídka volné dopravy, když má turista ubytování. Rozhodla se pro cestování vlakem i autobusem, dívání se na přírodu z oken. V Grafenau bylo strašně mokro, šla na náměstí s Janem Nepomuckým, pak do barokní církve, nově restaurované v růžových i bílých barvách. Lidé nejsou venku, ale v kavárnách. Ze Schönbergu byl nádherný pohled na hory, myslela si, že neprší daleko v Regensburgu. Zvířata se zakrývala, ale uviděla jsem dvakrát jeleny na vysočinách. Z autobusu podívala jsem na sněžný les i potoky, které nejsou mražené. V Bavorsku ty malé potoky plynou k Dunaji i Rumunsku, v Čechách k Vltavě i Hamburku.

Na Šumavě snít bylo hlubší než v Bavorsku. Nastupovala jsem do Špičáku abych navštívila přátele. Nečekali mě, ale jedla lososa, sýr, i vánoční cukroví. Pozvána byla na lyžování na Špičáku. Dlouho nelyžuji, nikdy na lyžích 'carving',

i mockrát upadla po modrém sjezdu. Nechtěla lyžovat dvakrát na Špičáku, protože Češi lyžují líp než já. Ustupovala na dětský sjezd pod hotelem Širotek, kde já neupadla. Snowboarderky upadly, ale jenom seděly na sjezdu i musela se vyhnout nim. Počasí se zlepšilo, podívala jsem na jiskrný les i hory v dálce, Falkenstein i Arber. Po lyžování měla hlad, u přátelů jedla polévku i kuře. Jejich starý jezevčík se probudil a behal kvůli tomu kuři ke mně.

Zpět v Eisensteinu v penziónu seděla s majitelem i Chakem, jeho psem, u stromčku i krbu. Diskutovali jsme, jak se Vánoce dělají v Anglii, Bavorsku i České republice.

Nastupovala do vlaku do Plzně, hory i sněh se zmizely.

Erica Clarke, Oxford

HASIČI města ŽELEZNÁ RUDA

www.HASICIZR.cz
mobil: 724 347 596
pevná: 376 397 150 e-mail: HASICIZR@seznam.cz

112 INTEGROVANÝ ZÁCHRANNÝ SYSTÉM **150 HASIČSKÝ ZÁCHRANNÝ SBOR** **155 ZDRAVOTNICKÁ ZÁCHRANNÁ SLUŽBA** **POLICIE ČR 158**

Vážení čtenáři,

těžko říct, jak bude v době vydání tištěného zpravodaje, ale nyní, začátkem února (a při vydání elektronické verze), kdy nás obklopují třeskuté mrazy, dbejte pozor na různé ohřívače, přímotopy i skladování hořlavých materiálů u topidel.

Nejednou již hasiči vyjízděli k požárům různých „samodoma“ vyrobených dobíječů automobilových baterií, kdy majiteli shořelo celé auto, nebo požáru domů od špatně udržovaných kotlů, kouřovodů a topidel....

Události za období: 5. leden 2012 – 4. únor 2012

2x Dopravní nehoda	1x Požár	16x Technická pomoc	3x Únik látek
05. 1. 2012 – Prvním výjezdem nového roku bylo odstranění stromu spadlého přes silnici na Špičáku, konkrétně pod hotelem Rixi. Pomocí motorové pily byl rozřezán a odstraněn. 05. 1. 2012 – Přibližně hodinu a půl po návratu z první události, jsme vyjeli k odstranění dalšího stromu, který padl přes jízdní pruh vozovky. 05. 1. 2012 – A do třetice tento den, odstranění dvou menších spadlých stromů do jednoho jízdního pruhu u Nejvyššího bodu. 08. 1. 2012 – I tento den jsme vyjeli třikrát k odstranění spadlých stromů. Tentokrát pod tíhou nového sněhu padl strom přes hlavní silnici I/27 (E53) nad Javornou. To bylo dopoledne. 08. 1. 2012 – Před pátou odpolední jsme vyrazili k likvidaci dvou stromů v úseku Gerlova Hut' – Nejvyšší bod. 08. 1. 2012 – Po čtvrt na sedm večer, jsme byli vysláni k odstranění stromu, který blokoval silnici u křižovatky na Hojsově Stráži, směrem na Brčálník. 09. 1. 2012 – Třetí série „trojvýjezdů“ během jednoho dne, začala v 6 hodin ráno, kdy padly dva větší stromy přes celou silnici hned za druhým viaduktem do Alžbětína. Po necelé třičtvrtě hodině práce bylo hotovo. 09. 1. 2012 – Druhým výjezdem během tohoto dne byl opět padlý strom, kousek za Špičákem, směrem na Hojsovu Stráž. 09. 1. 2012 – Před jedenáctou večerní padl další strom do silnice nad Javornou. I ten byl pomocí motorové pily odstraněn.	10. 1. 2012 – Ani v noci nebyl klid a po druhé hodině ranní jsme odstraňovali několik stromů, které padly, nebo hrozily bezprostředně pádem do silnice mezi Gerlovou Hutí a Javornou 10. 1. 2012 – Další událost nebyla jiná, i tentokrát se jednalo o strom, který padl do silnice na Špičáku. 12. 1. 2012 – Až dvanáctý výjezd, dvanáctého, byl odstraněním olejové skvrny o ploše 12 m². Pomocí sorbentu byla skvrna v ulici Belvederská odstraněna.		

14. 1. 2012 – Dopravní nehoda osobního automobilu pod Hojsovou Stráží. Z nehody, kdy vozidlo skončilo v příkopu a na boku, naštěstí vyvázli všichni pasažéři bez zranění. Byla provedena protipožární opatření, odstraněn drobný únik provozních kapalin a po naložení vozidla na odtahovou službu jsme se vrátili na zbrojnici.

16. 1. 2012 – K odstranění menší olejové skvrny jsme byli vysláni k FreeShopu v Alžbětíně. Zde neznámému vozidlu vytekl z automobilu olej. Majitel vozidla si tohoto nevšiml a odjel. Neznámo kam až dojel. Nicméně skvrna byla pomocí sorbentu během několika minut odstraněna.

17. 1. 2012 – Tento podvečer byla naše jednotka vyslána k menšímu požáru dřevěného přístřešku v ul. Šumavská. Pohotový majitel požár uhasil před naším příjezdem. Ohnisko bylo jen překontrolováno.

19. 1. 2012 – Na žádost Policie ČR jsme byli ve večerních hodinách vysláni k odstranění následků vytrvalých dešťů, kdy se na silnici pod Nejvyšším bodem vytvořila velká, nebezpečná a hluboká kaluž. Která ale před naším příjezdem z většiny

odtekla. Ve sněhových mantinelech byly prokopány díry, aby se nemohla hromadit další voda.

20. 1. 2012 – Pestrost našich zásahů dokazuje i odstraňování ledových převisů z domu v ulici Javorská, které ohrožovali chodce.

22. 1. 2012 – Taktéž o dva dny později jsme odstranili další větší převis nad chodníkem v ulici 1.Máje.

24. 1. 2012 – Odstranění sněhového a ledového převisu z OD Kralovák v centru města.

30. 1. 2012 – Další odstranění ledových převisů. Tentokrát z budovy městského úřadu.

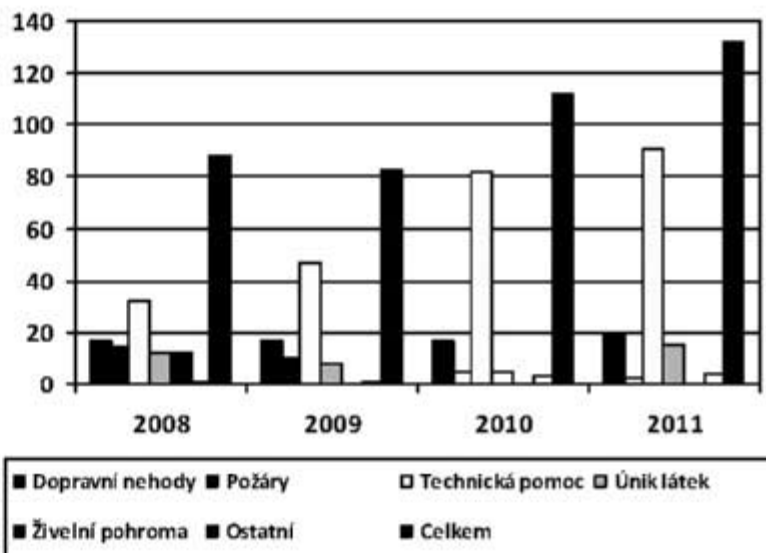
30. 1. 2012 – Poslední zásah v měsíci. Jednalo se o olejovou skvrnu opět na parkovišti u FreeShopu v Alžbětíně. Opět neznámé vozidlo, opět odjelo, dokonce na stejném místě jako 16. 1. 12

04. 2. 2012 – Odstranění následků menší dopravní nehody nad ČS Petra.

Trocha čísel a statistiky...

Statistika zásahů za rok 2011 (celkově 132)												
událost / měsíc	Leden	Únor	Březen	Duben	Květen	Červen	Červenec	Srpen	Září	Říjen	Listopad	Prosinec
Dopravní nehoda	3	2	1	1	3	1	3		1	1	3	1
Požár										1		1
Technická pomoc	8	4	2	3	3	8	17	28	3	2	2	11
Únik látek	1	2	4	1	1	2	2	1		1		
Živelná pohroma												
Ostatní		1				1				1	1	
Celkem	12	9	7	5	7	12	22	29	4	6	6	13

událost / rok	2008	2009	2010	2011
Dopravní nehoda	17	17	17	20
Požár	14	10	5	2
Technická pomoc	32	47	82	91
Únik látek	12	8	5	15
Živelná pohroma	12			
Ostatní	1	1	3	4
Celkem	88	83	112	132

Dům HORSKÉ SLUŽBY, Špičák 56, 340 04 Železná Ruda

tel. + fax: 376 397 100, pohotovostní číslo dispečera non-stop: 376 397 273

web: www.horskaslužba.cz, e-mail: hssumava@horskaslužba.cz

Vážení čtenáři,

posledních dnech panují nejen na horách, ale i ve vnitrozemí celé Evropy silné arktické mrazy. Pohyb v těchto podmínkách je velice náročný a především v horském terénu přináší řadu rizik, které ohrožují nezodpovědné návštěvníky minimálně na jejich zdravotním stavu. Právě podce-

nění zásad bezpečného pohybu na horách zaměstnávalo naše záchranáře v posledních dnech, kdy v několika případech musela horská služba zajistit transport zbloudilých vyznavačů bílé stopy, kteří silně podcenili klimatické podmínky těchto dnů a jejich výlet se změnil v některých případech v boj o holý život. Špatné naplánování trasy výletu, podcenění svých fyzických schopností, nevhodné vybavení pro delší pobyt v přírodě a hlavně opuštění značené turistické trasy, vedlo ke ztrátě orientace v neznámém terénu s nutností požádat o odbornou pomoc cestou tísňové linky 112 nebo dispečinku Horské služby. Vždy se našťastí jednalo o příběh s dobrým koncem, kdy byl turista předán rodinným příslušníkům a nemusel být volán lékař Zdravotnické záchranné služby. Do hor se stále častěji vydávají nezodpovědní turisté, kteří nejsou dostatečně vybaveni jak materiálně, tak z hlediska znalostí zásad bezpečného pohybu na horách. České hory jsou stále značně podceňovány a mnozí návštěvníci je berou jako malé kopečky, na kterých se nemůže nic stát. Dovolte tedy, aby Horská služba přispěla k větší bezpečnosti nejen návštěvníků, ale též obyva-

tel hor a zopakovala desatero zásad bezpečného chování při pohybu v horském terénu, která mohou být užitečným návodem pro každého, kdo se pohybuje v horském prostředí.

1. Vždy pečlivě naplánovat trasu túry a vybavení na ni. Nezapomenout na léky.
2. S předstihem získat co nejvíce informací o prognóze počasí, sněhové a lavinové situace.
3. Před odchodem na túru předat informace o trase a předpokládané době návratu.
Tempo na túře zvolit podle nejslabšího ze skupiny.
4. Správně používat mapu, znát druhy značení turistických cest, která jsou specifická pro jednotlivá pohoří.
5. Znat typy výstražných tabulí a jejich význam.
6. Nepohybovat se mimo značené cesty.
7. Mít s sebou lékárničku a v případě potřeby umět poskytnout první pomoc.
8. Znat kontakty na Horskou službu nebo Zdravotnickou záchrannou službu.
Mít vždy nabitý a zapnutý mobilní telefon.
9. Znat zásady chování pro případ zbloudění, pádu laviny nebo zřícení v exponovaném terénu.
10. Nikdy nepodceňovat hory a nevystavovat nezodpovědným chováním do nebezpečí sebe ani ostatní.

V případě závažných problémů v horském terénu se nesnažte vyřešit problém vlastními silami. Zbytečně se tak plýtvá drahocennými silami a svůj problém raději svěřte profesionálním záchranářům, kteří jsou vždy připraveni poskytnout rychlou a odbornou pomoc.

Dne 29. ledna 2012 složilo třináct nových dobrovolných členů Horské služby ČR slavnostní slib záchranáře Horské služby. K slavnostnímu aktu došlo po ukončení Základní školy Horské služby v Krkonoších na chatě Dvoračky, kde každoročně probíhá zimní část tohoto náročného výcviku, který je zakončen závěrečnými zkouškami před zkušební komisí. Předáním odznaku z rukou předsedy občanského sdružení Horské služby ČR a slavnostním složením slibu, je každý úspěšný frekventant této školy přijat jako dobrovolný člen a může tak vykonávat činnost dobrovolného záchranáře Horské služby ČR. Horská služba Šumava se tak rozrostla o další tři nové členy, kteří posílí naše řady a budou pomáhat při zajištění záchranné činnosti v okresech Špičák a Zadov.

Michal Jandůra,
náčelník Horské služby Šumava

Šumavu mám prostě rád

rozhovor s Milanem Hamplem, celoživotním sportovcem a znalcem šumavské přírody

Milan Hampl v železničářské dobové uniformě. Při každé slavnosti přitahuje pozornost návštěvníků

Milan Hampl se narodil 5. 9. 1944. Pobývá střídavě v Klatovech a na Špičáku u Železné Rudy. Jeho jméno jsem snad poprvé zaslechla z úst svého zesnulého otce Karla Kopeckého, neboť byli oba svého času velice úspěšnými reprezentanty naší republiky v klasickém lyžování. Znovu jsem se s ním setkala, když jsem jako čerstvá absolventka pedagogické fakulty Západočeské univerzity v Plzni začala vyučovat angličtinu maturitní ročníky na odborném učilišti, obor kuchař - číšník. Pohodový tělocvikář, který svým žákům nikdy nic neodpusťtil, se stal mým kolegou. Nedávno jsem se s panem Hamplem setkala opět, a to při právě stále expozice nazvané Historie lyžování na Železnorudsku, kam jsme s maminkou nesly také medaile mého tatínka.

Zimní číslo Železnorudského zpravodaje bez tohoto milovníka a na slovo vzatého znalce Šumavy by bylo jako zimní Šumava bez sněhu. Sněhové podmínky však v době našeho setkání panovaly více než dobré, a tak jsme si s Milanem Hamplem, jeho manželkou Danuší a jejich roztomilým čtyřnohým společníkem Damíkem II. (všimněte si, že jméno pejska je složeno z počátečních slabik křestních jmen obou manželů) dali sraz v restauraci horského hotelu Belvédér. Milan Hampl si sem v podstatě jen odskočil z běžecké stopy.

Pane Hample, kde hledat kořeny vaší celoživotní lásky ke sportu?

Jednoznačně v otci. Otec, profesor tělocviku, sám aktivní sportovec, nás od útlého věku vedl ke sportu a k přírodě. Co víkend, to výlet. Jakmile jsme s bratrem Karlem trochu odrostli, začali jsme aktivně dělat lyžování, atletiku, odbíjenou.

A jak je tomu v případě vašeho pozitivního vztahu k Šumavě?

Veškeré volné chvíle a víkendy jsme trávili na výletech. Otec, turistický typ, byl v přírodě šťasten a rád. Nás bral s sebou, a tak jsme to odmalicka dostávali do krve. Přírodu jsme si zamílovali, Šumavu zejména. Navštěvovali jsme i jiná místa, jenže v 50. letech minulého století

peněz nebylo nazbyt, takže na nějaké velké cesty jsme nemohli pomýšlet. Šumava a okolí Klatov byly nejbližší, nejlevnější a pochopitelně nejkrásnější.

Promítlo se to nějak i do vaší profese?

Jistě. Naskytla se možnost získat místo v horách na Šumavě. Vlastně jsem ho zdědil po bratrovi. Ten tady učil na osmileté základní škole přede mnou, než začal svou trenérskou kariéru. Odešel do Liberce a já jsem po čase přešel na jeho místo. Nastoupil jsem po vojně a strávil jsem tu přes třicet let, dá se říct až do důchodu. Nejdrív, v roce 1967 na základní devítileté škole, od roku 1968 na odborném učilišti. Na tu dobu samozřejmě velice rád vzpomínám. Studenti na našich třídních srazech dodnes často vzpomínají, jak ode mě dostávali do těla. Protože učiliště bylo vyhlášenou spádovou školou pro celou republiku, učili se tu jednotlivci z míst jako je Benešov, kde se ke sportu, a už vůbec ne na lyže, nedostali. Díky tomu, že se to tady na Železnorudsku naučili, dnes jezdí na lyžích celé jejich rodiny a jejich děti. Vidím, že ta snaha něco je naučit padla na úrodnou půdu, přičichli k tomu a jsou tomu věrni dodnes. Jenom proto, že se učili tady a měli mě.

Jaké místo ve vašem srdci zaujímá konkrétně Železnorudsko?

K Železné Rudě mám vztah více než kladný, protože v žákovském věku jsem právě tady absolvoval jedny z prvních závodů. Měl jsem úspěchy, a proto k místům, kde jsem se stal známým a slavným mám vřelý vztah. Rád na to vzpomínám.

Významnou měrou jste se zapojil do přípravy stále expozice s názvem Historie lyžování na Železnorudsku v budově Městského zámku, kam jste donesl rovněž poháry a další sportovní trofeje vašeho otce. Co pro vás tato skutečnost osobně znamená?

Věděl jsem, že rozsáhlé půdní prostory v našem rodinném domku zděděném po rodičích obsahují spoustu historických artefaktů. Jen tam ležely nikomu na očích. S bratrem, který se tak trochu zabírá historií, speciálně lyžováním, píše o ní do časopisu Snow, s nestorem lyžování Emilem Kintzlem, jenž také měl plno historických památek, jsme se domluvili, že by bylo vhodné nechat to všechno ležet jen u nás, nýbrž to ukázat veřejnosti. Léta jsme to pomalu dávali dohromady, až se nám to podařilo zrealizovat v nejstarší budově Městského zámku čp. 1 a jsme šťastní, že se na to mohou podívat i ostatní.

Zjevně jste se stylem života potatil stejně jako váš bratr. Lze říci totéž o vašich dětech a vnoučatech?

Ano. Moje děti dostaly dril asi jako já od táty. Co jim také zbývalo. Měl jsem tady ubytování, takže to měly s lyžováním o něco lepší. Už byly první vleky. Pak se tady založila lyžařská škola, tak tady chodily i do školy. Brzy začaly získávat

úspěchy, v žákovském až dorosteneckém věku tady dominovaly, vlastně až do dospělosti, kdy přišly první úrazy a jiné starosti. Oženilo se to a povdávalo. Často děti vzpomínaly, že když přišly Vánoce, napadl sníh a ony se chtěly dívat v televizi na pohádky jako jejich vrstevníci, honil jsem je v Klatovech kolem Hůrky na tréning. Musely vstát, žádná televize, a šlo se. V té době se jim to nelíbilo. S odstupem času to hodnotí už jinak. Tak to měly všechny úspěšné rodiny.

Životní oporou je vám bezpochyby manželka. Nenutí vás už někdy k tomu, abyste také někdy odpočíval a nerozčiloval se nad byrokratickým mračnem stahujícím se nad Šumavou?

Stará se o mě, pečuje o mě, abych to všechno vydržel, neboť teď ještě rekonstruujeme dům. Doma mám servis a prodej, takže práce až nad hlavu. Jinak to zkrátka nejde. Od momentu, kdy mi vyměnili obě kyčle, se cítím jako rybička. V podstatě mě nic nebolí, respektive na lyžích mě to vždycky přejde. Předtím to bylo mnohem horší.

Mimo jiné působíte jako místopředseda o.s. Otevřená Šumava. Vzniklo v prosinci 2010 s původně sedmi, posléze deseti členy. Stoupl mezi tím jejich počet?

Zájemců by byla celá řada, ale zatím jsme nedohodili konkrétní plány. Budeme samozřejmě nabírat, protože vidíme, že v deseti lidech nedokážeme obsáhnout všechno. Zatím jedeme za své, nemáme žádný kapitál. Plány sice jsou, ale s postupem času vidíme, že budeme muset stav rozšířit, aby to nebylo jen na několika jednotlivcích. Předně se to bude muset pojímat ve větší šíři a potom bude zapotřebí, abychom si úkoly rozdělili.

Povedlo se již něčeho zásadního dosáhnout?

Jistě. Navázali jsme úzké kontakty s turisty z Bodenmais a z Javora z druhé strany Šumavy. Máme s nimi družbu. Každý rok pořádáme několik výletů, letní i zimní, za účasti veřejnosti naší i němcké. Oni nás zvou tam, my je na revanši sem. Jde o přechody Šumavy. Z akcí je nevýraznější ta na Juránkově chatě, kde vždycky máme nějaký ten projev k davům, aby věděli, co je čeká v budoucnosti, když správa Národního parku a Chráněné krajinné oblasti Šumava je ve stálém vývoji a střídá se tam osazenstvo.

Jaké cíle si Otevřená Šumava stanovila pro rok 2012?

Nejbližším cílem je vyznačení turistických cest do Královského hvozdu ze Železné Rudy. Je nepochopitelné, že od druhé světové války, kdy tato krásná část Šumavy byla nepřístupná, je nepřístupná dodnes. Stále tam mohou jen ti samí jedinci, kteří tam mohli pořád. Jezdí tam auty a železnorudská veřejnost nemá ani ponětí o krásných přírodních partiích, které má za humny, protože je tam vstup zakázán.

Šumavu mám prostě rád

Dokončení ze strany 12

Sdružení si těž vytкло za cíl například otevření historických hraničních přechodů nebo možnost dostat se z české strany pohodlně na tzv. hraniční chodník. Který boj v současné době považujete za prioritní?

Tam, kde 100 let byly značené turistické stezky, nechápeme, proč by se tam běžní turisté nemohli pohybovat, komu tam vadí? To je prioritní úkol pro jarní měsíce, abychom tyhle cesty vyznačili, abychom tuto část zpřístupnili. Doposud se tam může jen z druhé strany z Německa nebo velikou oklikou přes Ostrý, což pro průměrného turistu nebo důchodce představuje problém. Jde o trasu velice těžkou a zdlouhavou.

Jaké emoce ve vás vyvolávají plány ochrany znovu uzavřít Šumavu a mnohá místa, která znáte a navštěvujete?

Negativní. Jedná se o Kocourkov a Absurdistán. Bohužel velká většina míst je tzv. I. zóna, a tudíž pro veřejnost uzavřená. Je to absurdní. Jsou tu spousty úžasných míst. Je tragédie, že 99% lidí Šumavu nezná a nezná její nejkrásnější partie, které byly za ostatními dráty a jsou tam zase. Lidé vlastně ani nevědí, o co přicházejí. Je tu silná fanatická lobby, jež dělá všechno pro to, aby se tam lidé už nikdy v životě nepodívali.

Můj dědeček běhal po Šumavě celý život, můj táta se tam podíval před válkou a já, když bych v současné době nebyl narušitel, tak ani netuším, co Šumava obnáší. Jak si to mohou ti nahoře dovořit? Jsme malý stát. Jak po nás může někdo chtít, abychom tu uzavřeli tisíce hektarů uprostřed Evropy? Nejsme Kanada, nejsme Afrika. Jsme osídlený stát, kde lidé žili po celá staletí. Je to nesmyslné a nemohu s tím souhlasit. Kdyby lidé věděli, o co přicházejí, rázem by nastalo vzbouření na vsi.

Prozradíte čtenářům nějaká svá tajná místa v šumavské přírodě, kam se pravidelně vracíte a kde je vám obzvlášť dobře?

Celé povodí nejkrásnější středoevropské řeky Křemelné i s jejími přítoky. Dále Hamerské údolí. Pro tato místa mám slabost. Tam se cítím nejlépe.

Jaké trasy byste jmenovitě doporučil místním obyvatelům a návštěvníkům Šumavy coby lyžařům – běžcům?

Všem bych doporučil využít velice příznivé situace, která nastala po orkánu Kyrill, kdy se odkryly hřebenové partie Šumavy, po celá staletí zalesněné. Prakticky z nich neexistoval žádný výhled. Dnes jsou překrásné výhledy jak na bavorskou, tak na českou stranu. Nebo takový výhled z vrcholu Polomu do kotliny pod Javor, do bavorské, alžbětínské kotliny nebo směrem ke Špičáku. To jsou všechno výhledy, které naši předkové nemohli vidět. Stejně tak hřeben mezi Pancířem a Prenetem, dříve taktéž hustě pokrytý lesem. Dnes se od bývalé můstkové chaty můžete podívat rovnou na hladinu nýrské přehrady.

A vyznavačům letní turistiky a cykloturistiky?

Samozřejmě Šumava je pro cykloturistiku náročná, jelikož výškové rozdíly jsou zde velké. Není to žádný sběr bylin. Kopců je hodně. Chce

to dobré převody, což už dneska všichni na kolech mají a všichni to zvládnou. Nejláskavější se jeví střední část Šumavy, od Strážného, Bučina, Žďárek s jezírky, nádherné hraniční partie, bohužel pro cyklisty uzavřené. Dá se jezdit až dolů k Lipnu, na nádherný protější rakouský břeh Lipna. Podél kanálů je to ideální i pro méně zdatné. Skvělý přínos představují přes léto ekologické cyklobusy. Ideální je cesta z Kvildy na Borová Lada, sjet při Vltavě dolů, odbočit na Strážný a ze Strážného po hranici na Žďárek, odsud nahoru na Bučinu. Z Bučiny se dojede na Kvildu, sedne se na autobus a hurá zpátky. Zdatní bikeři to mohou zdolat na kole. Je na co koukat, kolem potoky a čistý vzduch. Díky její rozloze a naší neukázněnosti nám Šumava pořád přináší nová a nová překvapení.

Jaké nešvary konkrétně vidíte kolem sebe?

Bohužel dle plánů a prognóz fanatických ochranářů ze správy Národního parku a Chráněné krajinné oblasti Šumavy a Hnutí Duha se objevila tendence uzavřít hřebenové partie Šumavy pro civilní zájemce, s čímž se jinak nesetkáte nikde na světě. Všechno se nesmyslně likviduje a bourá dle hesla: „Jenom ne lidi do přírody“. Není divu, že lidé raději jezdí do ciziny a tam utrací peníze. Jak je možné, že myslivci smějí všude a cyklisté nikam nesmějí? Proč se musí platit za těch pár vycházek s průvodci? Nezbyvá, než se vystavovat nepřijemným dohadům s ochranáři. Lidé se přirozeně bojí, nemají odvalu na tyto jevy poukázat. Je tu spousta prostor, rašeliniště s tetřevy a jeleny, kde pro turistu nic není. Tyto oblasti si mohou ochranáři bez problémů uzavřít. Tam, ať si chovají dané živočišné a rostlinné druhy, tam ať bádají. Místa, kde lidé žijí, se však musí nechat otevřená.

Všichni bědují nad kůrovcem, ale nikdo si nechce přiznat, že zdaleka nejde o jediného škůdce. Od 50. let kolem sebe vidím, co napáchala přemnožená zvěř. Je jí mnohonásobně více, než příroda unese. Od 50. let minulého století prakticky nevyrostl jediný strom, který by nebyl poškozen od zvěře. Ochranáři nechtějí do těchto lokalit nikoho pustit, abychom neviděli, jaká je to hrůza. Člověk je pánem tvorstva a musí korigovat rovnováhu v přírodě tak, jak to před námi dokázali naši předkové.

Šumava je krásná a já ji mám rád. Šumava nám patří. Nejsme stádo ovcí, musíme se po-

zvednout a vyrazit do ulic. Dřív nám bránilo vojsko, dneska Zelení.

Máte nějaký recept na nastavení časoprospektu, abyste stíhal všechny aktivity tak, jak je doposud stíháte?

Je to jednodušší než dřív. Dřív jsem intenzivně sportoval a trénoval, tak jsem potřeboval devět hodin spánku. Dneska mi stačí pět. Mám tak o čtyři hodiny delší „pracovní dobu“. Zatímco moje žena je sovička a vydrží večer dlouho vzhůru, já jsem skřivánek.

Na jakou otázku byste chtěl v závěru odpovědět, ale nikdo vám ji dosud nepoložil?

Na tuhle: Jaké je moje přání, až jednou umřu? Až tady jednou nebudu, bylo by mým přáním nechat se zpopelnit a popel nechat rozsypat na třech místech: Stubai, Špičák a Křemelná. Tak budu součástí přírody napořád.

Rozhovor: Lucie Charlotte Kopecká

Regioutour Brno a GO

Stejně jako v loňském roce se město Železná Ruda zúčastnilo 12. - 15. 1. 2012 veletrhu cestovního ruchu Regioutour, a to jako spolu vystavovatel Plzeňského kraje. Expozice byla i tento rok s názvem „Kde se pivo vaří, tam se dobře daří“ a nově přibyla i videoprodukce. Z velké části se tohoto veletrhu účastnil i radní přes kulturu PK pan Koubík. K dalším spoluvystavovatelům patřili: Rokycany, Kdyně, Domažlicko, Klatovy, Bavorský les, Dobruška, Město Plzeň. Železnorudsko bylo tak jediným zástupcem Západní Šumavy. Čtvrtek a pátek byl věnován odborné veřejnosti. Sobota s nedělí pak pro ostatní návštěvníky. Oproti loňským ročníkům byla ze strany odborníků o dost menší účast. Za to sobota předčila očekávání a ke stánku se doslova hrnula spousta lidí. Největší zájem byl překvapivě o letní turistiku, cyklotrasy a volnočasové aktivity. Spousta návštěvníků však čerpala jen inspiraci a zatím nebyla rozhodnuta, do jaké oblasti na Šumavě vyrazí. Prioritní pro ně je kvalitní ubytování, služby a nabídka pro rodiny s dětmi.

Z propagačních materiálů byl opět velký zájem o sérii skládaček: zajímavosti, vrcholy a jezera. Dále o celkový katalog Železnorudska, kterého se rozdalo cca 750 ks. Naopak nebyl skoro žádný zájem o lyžování.

Další prezentace nás čeká v Lysé nad Labem na regionální výstavě Dovolená a regiony.

Za Informační a turistické centrum
Železná Ruda Ivana Vilišová

Železnou Rudu prezentovala Ivana Vilišová z Informačního střediska

Žijí mezi námi – Jaroslava Řehulková

Nevím, jak vám, ale mně se při vyslovení jména Jaroslava Řehulková okamžitě vybaví pěstěná blondýna za pultem oddělení drogerie a hraček na třídě 1. máje. Pracovala tam celá léta. Paní Řehulková se narodila 16. února 1946 v Rousínově u Brna. Její tatínek byl lesník. Po druhé světové válce dostal na severní Moravě přidělenou hájovnu. Říkalo se tam V pekle. A Jaroslava, se světlými vlasy a tváří jako andílek, tam se svými rodiči a bratrem Františkem bydlela a vyrůstala obklopená malebnou moravskou přírodou téměř do svých třiaadvaceti let. Tamější údolí dnes dokonce nese název právě podle jejího otce.

Prodavačkou v Železné Rudě

Svého budoucího manžela Jiřího Řehulku, taktéž lesníka, potkala paní Jaroslava v 60. letech minulého století. Jiří sloužil na zdejší rotě Svaroh. Jaroslava ho tu byla během jeho základní vojenské služby asi dvakrát navštívit. Na Šumavě se jí líbilo, ale zatím neměla ani tušení, že se řízením osudu zanedlouho odstěhuje do Železné Rudy natrvalo. Po odchodu do civilu se vystudovaný lesník Jiří překvapivě neusadil v místě svého trvalého bydliště, jak tomu v té době bývalo podle zákona zvykem, nýbrž se vrátil zpátky do Železné Rudy. V Alžbětíně tehdy sídlil hajný Sokolík. Jiří potřeboval byt, neboť chtěl Jaroslavu požádat o ruku. Hajný Sokolík mu slíbil opravený dům k okamžitému nastěhování, ovšem za předpokladu, že by jeho budoucí žena byla vyučená prodavačka, což Jaroslava shodou okolností opravdu byla. Když jí to Jiří napsal v dopise, v minutě se rozhodla přesídlit z Jeseníku za ním na Šumavu. V roce 1968 se vzali a v domě v Alžbětíně žili asi sedm let. Pak začala působit ve výše zmíněné drogerii. Když se ve městě začal stavět konzum, dostala příslíb, že v 1. patře objektu bude moci prodávat průmyslové zboží. Z plánu nakonec sešlo. Řádovou prodavačkou v potravinách se paní Řehulková stát nechtěla, a tak pult vyměnila za správcování v podnikové chatě Alba Hořovice. Ta je v současné době již soukromým majetkem.

Rodiče paní Jaroslavy odloučení od své dcery velice těžce nesli. Tím spíš, že Jarčin bratr František ve stejné době, kdy se Jaroslava odstěhovala, narukoval na vojnu až do slovenských Michalovců. Když pak o tři roky později odešel tatínek paní Řehulkové do důchodu, rodiče se rozhodli přestěhovat na Šumavu za dcerou. „Rozhodila jsem karty osudu všem,“ říká s nostalgickým úsměvem. Oslovila totiž tehdejšího vedoucího celnice pana Řehoře, zda by neměl místo pro jejího bratra, gymnazistu s dobrou znalostí němčiny. Jedinou podmínkou však bylo, že se musí brzy oženit, neboť k místu patří také byt 3+1. Podmínku bratr paní Jaroslavy splnil a na celnici pobývá dodnes. Má dva syny, Jiřího a Jana a čtyři vnoučata: Nelu a Adama od syna Jana, vnučky Evu a Emu od Jiřího. Ti všichni také žijí v Železné Rudě. Na rodinu svého bratra Františka Škřivary, zejména na své synovce, nedá paní Řehulková dopustit a ráda o nich hovoří.

Bydlet za dráty

Na sedmiletý pobyt v Alžbětíně však paní Řehulková nevzpomíná příliš ráda. Jejich dům stál v hraničním pásmu, kam se běžně nesmělo. Za velitele Vidláka stačil jeho obyvatelům a případným návštěvám jen občanský průkaz, po několikerém střídání velitelů však přituhlo. Nakonec bylo nutné vždy vyplňovat pověstné oranžové lejtstro formátu A5, sehnat několik nezbytných razítek, odevzdat na okrese, přesně vyplnit dobu pobytu. Chtěla-li sestra její maminky z Moravy přijet do Rudy, strávila jen sháněním těchto razítek a pendlováním mezi Jeseníkem a Šumperkem celé tři dny. Proto se rodině velmi ulevilo, když se Řehulkovým povedlo přesunout přímo do Železné Rudy.

Ještě za pobytu v Alžbětíně přivedla paní Jaroslava na svět dvě děti, dceru Marcelu a syna Dalibora. Oba žijí a podnikají také zde v Železné Rudě. (O kosmetickém studiu Magnolie Marcely Zoufalé jsme vás již v Železnorudském zpravodaji informovali, Dalibor Řehulka je šikovný automechanik). Paní Řehulková se zatím těší ze tří vnoučat. Ta starší, Vojtěcha a Julii, má od dcery Marcely, mladší Haničku od syna Dalibora. Zmíněný počet vnoučat není konečný. Letos v květnu přibude do rodiny syna další přírůstek.

V přírodě i v kuchyni

Koníčkem paní Řehulkové jsou příroda a turistika. Miluje kytičky a svoji zahrádku. S láskou opečovává skalku. Neumí si představit život bez hub a houbaření. O důvod víc, proč z ročních období tady na Šumavě jednoznačně upřednostňuje jaro a podzim. Jaro pro rozkvět přírody, kdy se všechno opět zelená, podzim kvůli houbám. Přes zimu se dříve ráda věnovala zimním sportům. Lyže a běžky však vyměnila za pomoc dceři, jež si před osmnácti lety pronajala Slavoj. Jak sama s úsměvem podotýká, prostě si vzala zástěru, postavila se k plotně a začala vařit. Ač není vyučenou kuchařkou, vaření ji baví, strážníkům prý chutná, a to je hlavní. Vzpomíná, jak s manželem a partou přátel chodívali tančit. Pěstuje spíše sousedská přátelství přes plot, kupříkladu se sousedkou Vlastou Peussovou nebo manželi Šálkovými.

Na velká kamarádství není čas. Ráda se ve vzpomínkách vrací do doby, kdy s Marií Halfarovou a Hanou Vychodilovou tvořily v obchodě skvělý kolektiv. Po letech se sešly, popovídaly, bylo to milé setkání. Slíbily si, že si ho určitě zopakují.

Zdálo by se, že život paní Jaroslavy je do slova a do písmene idylický. Opak je bohužel pravdou. Před několika lety i na tuto sympatickou ženu tvrdě dopadla ruka osudu. Milovaný manžel, fajn chlap sršící humorem, podlehl zákeřné rakovině a navždy odešel. Když paní Jarka vzpomíná na svou životní lásku, v očích se jí zalesknou slzy. Stejně jako ostatní, kteří nečekaně přišli o někoho blízkého, však ví, že musí žít dál. Život bez manžela zvládá právě díky svojí rodině, svým dětem a vnoučatům. Ti všichni jsou její oporou a vyplňují její čas.

Nové studium

I v důchodu paní Řehulková stále pracuje. Ve volném čase si ráda něco pěkného přečte, vyluští nějakou tu křížovku. Zkrátka se snaží být neustále aktivní. Jedině tak prý nejlépe zažene chmurné myšlenky. Dokonce se pustila do virtuálního studia univerzity třetího věku. Má za sebou 1. semestr o astronomii, v 2. semestru ji čeká studium etiky. Už teď se těší na semestr 3. Věřte nebo ne, budou se probírat její milované houby, jejich pěstování a použití v kuchyni. Paní Jaroslavu jen mrzí, že univerzitu navštěvuje tak málo železnorudských občanů – seniorů.

Plány do budoucna jsou jasné. Zůstat zdravá a schopná chůze. V dubnu se chystá vyrazit na týdenní poznávací zájezd do Holandska. Jak jinak než v době jarních květů a tulipánů. Moc se těší na čtvrté vnouče a moc si přeje, aby bylo hlavně zdravé.

Lucie Charlotte Kopecká

Bílou stopou na Juránkovu chatu

Ve středu 18. ledna vyrazila již po dvanácté parta horalů pod vedením Milana Sklenáře z penzionu Habr na přechod Královského Hvozdu. Účastníci se ještě za tmy v ranních hodinách sešli na parkovišti Scheiben v Bavorsku. Po východu slunce vyrazili směrem na Juránkovu chatu a Svaroh. Po občerstvení a skupinové fotografii vyrazili ze Svarohu po hřebeni na Ostrý. Celý den svítlo sluníčko, na jižním horizontu se objevily Alpy. Výhledy byly nádherné, fotografové měli vyslovené žně. Stromy byly ozdobeny překrásnou mrazovou výzdobou. V podvečerních hodinách se celá parta sešla v restauraci Královský Dvůr v Hamrech. Paní kuchařka připravila pro všechny vynikající bramboračku. O zážitku z hor se při pívku ještě dlouho diskutovalo. Již se těšíme na příští rok, půjdete také s námi?

-red- s využitím informací Milana Sklenáře

Po kolejích Evropou a po pražcích krajem

(rozhovor s Františkem Veselým, bývalým přednostou železniční stanice Klatovy, fotodokumentaristou současné podoby železnice v našem regionu a autorem textu pro rubriku Trocha historie nikoho nezabije)

Pan František Veselý má o historii šumavské železnice co říct

Číslo o něm:

- 73 – tolikáté narozeniny oslavil loni v listopadu (narodil se 18. 11. 1938 ve vesničce neda-leko Brna – údolí řeky Svitavy)
- 13 – na tolika stanicích sloužil včetně těch, které jsou mimo obvod Klatov
- 35 – pracoval v železniční stanici Klatovy
- 16 – tolik let byl náčelníkem, po roce 1989 pak přednostou stanice Klatovy a 16 let dozorčím provozu a dopravním náměstkem
- 97 km je úsek Plzeň – Železná Ruda Alžbětín
- 90 km je úsek Horažďovice př. – Klatovy – Domažlice

V prvních dnech ledna se mi mezi maily objevil dopis, v němž stálo: „... jsem důchodce se zájmem o železnici a její historii na Klatovsku. V době před odchodem do důchodu jsem měl přístup k řadě dokumentů a dal jsem mimo jiné do přijatelného stavu pamětní knihu železniční stanice Železná Ruda. Mám nějaké dokumenty ... Veselý František – Klatovy.“ To by bylo téma pro rubriku Trocha historie nikoho nezabije – napadlo mne. A po osobním rozhovoru bylo jasné, že i představení autora mailu nebude bez zajímavostí.

Kde vyklíčily kořeny vašeho vztahu ke kolejím a vlakům?

Bylo to v rodině – táta byl signalistou ve stanici Brno hl.n. Po dokončení základní školy bylo rozhodnuto: půjdeš na dopravní školu ve Valticích. Tam jsem studoval od roku 1954. Byla to první střední škola v republice, která začala vychovávat středně technické kádry pro železnici. Co to znamená? Absolventi této školy začínali pracovat jako výpravčí. Škola byla v budovách postavených ještě za c.k. monarchie pro děti zaměstnanců, kteří byli sociálně slabí. V každém ročníku jsme byli dvě třídy po 35 – 37, Češi i Slováci společně. V našem ročníku většinou Moraváci. Bydleli jsme v internátě

v pokojích po 25, ráno jsme měli pravidelné rozevírky, vyučování končilo kolem 15. hodiny. Po 16. hodině byly dvě hodiny povinného studia. V roce 1958 jsme studia zakončili maturitou. Ale v tu dobu už fungovaly některé dopravní průmyslovky. Značná část moravské železniční sítě patřila tehdy pod správu bývalé Bratislavské dráhy. A ta volná místa obsazovala absolventy z Bratislavy. O nás, byť jsme byli z kraje, zájem neměli. Ale objevil se zástupce dráhy z Ústí nad Labem a prohlásil – беру vás všechny. Tak si nás pět kamarádů vybralo pět stanic v řadě za sebou – Bělá pod Bezdězem, Bezděz, Okna, Doksy, Jestřebí. On to akceptoval, a tak jsme měli umístěnku.

Jak vypadala tehdy péče o nové pracovníky? A vydrželo kamarádství ze studií i později?

Na umístěnku to vypadalo jednoduše. Ale nějaká péče nebo starost? Nic. Kde budeme bydlet, to nikoho nezajímalo. To jsme si museli obstarat sami. Jeden z pětice získal rychle bydlení v Bělé, další neda-leko České Lípě a tři jsme do vojny zůstali v Doksech. Bydleli jsme porůznu s pomocí drážních zaměstnanců. Po vojně jsme se vrátili dva a dál jsme bydleli spolu. Sloužili jsme dále v sousedních stanicích. Náčelníci trochu nevěděli, co s námi, říkali Nesmíte spolu sloužit ve směně! Měli strach, byli jsme pro ně pořad kluci. Tak jsme se potkávali při střídání směn, na směnu jsme si posílali jídlo v kastrůlku. No a pak jsme spolu přešli i do Lysé nad Labem. Kamarád se pak za čas oženil a dál už se naše společné pracovní cesty rozešly.

A vás dovedla už přímo do Klatov?

Ne. Z Lysé jsem na vlastní žádost odešel do Pražské oblasti a tam byly nabídky práce. Ubytování pořádku ne. To si musel každý obstarat, jak to šlo. První stanici jsem v této oblasti dostal Otavice, najednou bylo zle. Tak mě poslali do Zákolan – na to nerad vzpomínám, tam jsem přišel pár dní po ošklivé nehodě s mrtvými a vše bylo ještě cítit lysolem. Pak Brandýsek, další stanice směrem na Kladno a pak se se mnou moc nebavili a – Půjdeš do Hněvic. A ubytování? To pomohla manželka. Sehnala podkrovní místnost bez topení, bez vody, prostě v zimě jsem ráno vstal a umyvadlo zamrzlé. No, a taky jsme to přežili. Tak jsme pořádku sháněli byt. Manželka je klatovská rodačka a v této době uvolnil z přibuzenstva byt v domě její rodiny. To bylo jako na zavolanou a my se stěhovali.

A nádraží se stalo vaším druhým domovem?

Ale nikoliv. Zase to bylo – Kam půjdeš? A já na to odpovídal – Mně je to jedno, řekněte, kam mám nastoupit a kam si mám chodit pro peníze. Tak jsem vystřídal Chlumčany, Švihov, Nýrsko, taky na jeden den Kolín. Když se uvolnilo v Klatovech místo výpravčího, nastoupil jsem na něj. Ale bylo to s podmínkou, že převezmu

funkci náměstka náčelníka pro CO (civilní ob-rana – pozn. red.). Naštěstí zanedlouho se mi podařilo vyměnit tuto funkci se starším kolegou a pak jsem třináct let dělal dozorčího provozu. A od roku 1980 potom náčelníka (přednostu) stanice. To mi zůstalo do reorganizací v roce 1996 a pak jsem dosloužil zase jako dozorčí provozu a skončil jako dopravní náměstek.

Jak se za tu dobu změnila práce na želez-nici?

Zgruntu. Například jen počet lidí, kteří pracovali na nádraží. My jsme tady v Klatovech měli až 150 lidí – vlakových čet osobních i nákladních vlaků a dalších skoro 100 lidí, výhybkářů, výpravčích, pokladních... Dneska už není přednost a škatulky lidí jsou úplně jiné. Dnes jsou tak zvané provozní obvody a ty mají své přednosty. Jeden (klatovský) provozní obvod začíná v Horažďovicích a je až k Tachovu, na Železnorudsko, kus Domažlicka a z Klatov do Plzně. Má tam jako podřízené jen výpravčí, výhybkáře a případně operátorku. A to jsou všechny funkce. Vlakové čtyři spadají do Plzně. A provoz? Na dráze jezdí osobní vlaky – to je podnik České dráhy. Nákladní přepravu má

Ilegálně pořízená fotka hraničního nádraží v Alžbětíně z roku 1955

Cargo. O koleje se stará Správa železniční dopravní cesty. Jeden příklad dopadu změn je do-cela legrační. Budova klatovského nádraží a první perón patří jednomu majiteli, ale druhý a třetí perón mají jiného majitele.

Nelze ale v žádném případě opomenout celou řadu investic jak na trati Plzeň – Klatovy, tak zejména zde v oblasti Železnorudaska. Pohledem je vidět zcela nové zařízení a podobné akce. Jako první je třeba uvést budovu společného nádraží v Alžbětíně. Pak je to výstavba a pozdější rekonstrukce zastávky Železná Ruda - centrum,

Po kolejích Evropou a po pražských krajem

Dokončení ze strany 15

rekonstrukce staniční budovy Špičák, rekonstrukce budovy Železná Ruda město. Jsou to i další technické změny, které mnohdy jako cestující nepostřehnete. Mám na mysli vybavení a zabezpečení jízdy v úseku Železná Ruda Alžbětín – Špičák. Co je ale vidět a cestující to možná bere jako samozřejmost, je vybavení čekáren v Alžbětíně, ve stanici Železná Ruda město a na Špičáku, informace dávané staničním rozhlasem, odbavení jízdenkami u pokladny nebo ve vlaku. Kladem je také to, že zde jezdí vlaky řádně vytopené a také samotné spojení Železná Ruda – Praha hl.n a zpět přímým vlakem. Co to stálo, je možné si přečíst na desce ve stanici Špičák a Alžbětín.

Když jste odešel do důchodu, znamenalo to i odchod z dráhy?

Ještě před důchodem jsem čichnul k počítačům, no, a tak jsem si ho později pořídil i domů. A když přišla doba digitálních fotoaparátů, stará Praktica přestala vyhovovat, se ženou jsme si koupili malý kompak a oba fotíme. A pak jsem si řekl, že si podrobně zdokumentuji trať Plzeň – Železná Ruda a Horažďovice – Domažlice.

Pohled na hraniční nádraží v Alžbětíně v roce 1938

Tak jsem postupně šel po pražcích ze stanice do stanice v čase mezi vlaky a fotil všechny strážní domky a staniční budovy a to, co tam bylo zajímavé. U zastávky Plzeň-zastávka jsem objevil kuriozitu – zarážedlo, které bylo součástí malé točny – pomáhalo otáčet vagóny na vlečkovou kolej do vojenské nemocnice. Při putování mne začalo lákat vyfotit cestu tak, jak ji vidí strojvůdce. Ale do kabiny se nelze dostat. Tak jsem zvolil fotografování z posledního vagónu proti směru jízdy. To není problém u velkých vlakových souprav, ale na horažďovické trati jezdí jen motoráčky. A tam to nejde. Tak jsem se obrátil na příslušné místo do Prahy a ono to vyšlo. Tak mám kompletně zdokumentované tratě „pohledem strojvůdce“.

Jak dlouho trvá takové putování po pražcích? A jak získanou fotodokumentaci využijete?

Například trať z Horažďovic do Klatov jsem měl rozdělenou na pět etap. Vždy jsem dojel vlakem do stanice a podle jízdního řádu jsem měl již naplánováno, kam je třeba dojít a vrátil vlakem do Klatov. Přesný přehled, jak dlouho putování po obou tratích trvalo, nemám, ale šlo v součtu o 1 – 2 měsíce. Je třeba dodat, že pořízení dokumentů na trati bylo možné v podzimních nebo jarních měsících z důvodu viditelnosti – tj. než se prostředí v přírodě zazelená nebo opadá. Tak jsem mezi etapami měl někdy přestávku. Všechno nafoceně je třeba zpracovat a popsat, jinak by materiál ztratil smysl. Poprvé jsem svou sbírku veřejně uplatnil v roce 2006, kdy bylo 130 let železnice. Kromě vlastních fotografií tvoří mou sbírku dokumentů i kopie stani-

Autobus státních drah, který před válkou jezdil na lince Alžbětín – Prášíly a posléze až do Vimperka

ních kronik. Třeba kronika stanice Železná Ruda existuje od roku 1924, ale někteří tehdejší přednostové zaznamenali své paměti od roku 1918. Kronika končí v roce 1938, ale v roce 1945 zase pokračuje. Zajímavé bylo, že poslední přednosta v roce 1938 se stal i prvním poválečným přednostou. Tyto materiály jsem v současné době nabídl knihovnici a kronikáře v Železně Rudě Martině Najmanové.

Rozhovor: Věra Drahorádová

(Sbírka Františka Veselého se skládá z historických fotografií a pohlednic známých i méně známých a fotografií novodobých. Dost podrobně zachycuje obnovu hraničního nádraží v Alžbětíně i kuriozity doby předlistopadové, pořízené neznámým autorem jistě ilegálně. Ze sbírky jsme k rozhovoru vybrali fotky z roku 1938: pohled na nádraží od Reizingrů; autobus státních drah, který jezdil na lince Alžbětín – Prášíly a posléze až do Vimperka; vyznačení hranice před nádražím; pro srovnání – vyznačení hranice na stejném místě, ale v úplně jiné době; a pohled na hraniční nástupiště před listopadem 1989 – co si asi myslel turista?)

Trocha historie nikoho nezabije

Železná Ruda má proti jiným šumavským turistickým centrům výhodu železničního spojení. Díky němu byla vlastně na přelomu 19. a 20. století prvním lyžařským centrem na Šumavě. Jak to začalo? Hodně z historie už bylo řečeno, mnohé informace byly k dispozici návštěvníkům výročních akcí na železnici. V lednu naši redakci nabídl materiály k otištění František Veselý z Klatov. Má k dispozici fotografie dokumentující historii dráhy starou i zcela novou, záznamy z drážních kronik, prošel pěšky po pražcích s fotoaparátem v ruce tratě z Horažďovic do Domažlic a z Železně Rudy do Plzně. Zdokumentoval tak každé zákoutí a objevil i kuriózní mlčenlivé pamětníky historie. Dnes přinášíme shrnutí počátků železnice. I v tomto příspěvku jsou detaily, které jste zřejmě zatím neznali.

Vynález a konstrukce parního stroje v polovině 19. století jsou začátkem rozvoje a dopravy

a toto období je právem nazýváno obdobím páry. Tuto skutečnost vzalo na vědomí i c.k. Rakousko-Uhersko a postupně začíná budovat železniční trať.

První z nich na území zemí českých je trať císaře Ferdinanda z Vídně do Břeclavi, Přerova, Olomouce a dále do Haliče. Následuje stavba dalších jako je západní dráha z Prahy Smíchova přes Plzeň do Brodu nad Lesy (Furth im Wald), dráha Františka Josefa z Vídně přes České Budějovice a Plzeň do Chebu. Soukromá společnost Plzeňsko-břeženská postavila a provozovala dráhu z Března u Chomutova do Plzně (dnes žatecká). Tyto skutečnosti byly impulsem pro ostatní města a oblasti pro uplatnění požadavku o stavbu dráhy: železná dráha má přinést oživení oblasti, a to nejen dopravní, ale především hospodářské. O stavbu dráhy usilují představitelé města Klatov na všech úrovních – zemském sněmem počínaje. Teprve v roce 1872 dostal představitel Plzeňsko-břeženské dráhy

povolení k zaměření a vytyčení trasy. Záměr této stavby počítal s tím, že bude postavena dráha z Plzně přes Klatovy do Eisensteinu. Součástí uvedeného povolení byly stanoveny některé další podmínky. Jedna z nich byla ta, že Bavorsko postaví rovněž dráhu do Eisensteinu, další pak, že budova nádraží bude postavena tak, že jedna část bude na bavorském území, druhá pak na území c. k. a jejím středem povede hranice. Další nemalou podmínkou bylo zahájení a ukončení stavby. Stavba dráhy měla být zahájena v roce 1872, dokončena pak v roce 1876 s tím, že úsek Nýrsko-Eisenstein bude dokončen o rok později z důvodu výstavby špičáckého tunelu, který byl v té době nejdelším tunelem Rakousko-Uherska. Stavba začala a pokračovala podle daných podmínek. Ještě ve fázi příprav se uvažovalo i o vedení dráhy z Železně Rudy ve směru na Gerlovu Huť a dále přes Ja-

Pokračování na straně 17

Trocha historie nikoho nezabije

Dokončení ze strany 16

vornou a Běšiny do Klatov. Co bylo příčinou zamítnutí, není nikde uvedeno. Mohly to být výškové poměry, ale také zajištění potřebného množství vody. Každá trať, která se vyměřovala a následně projektovала, uváděla naprosto konkrétně, která stanice bude „vodní“. Na této trati z Nýrska do Železné Rudy jsou to stanice Nýrsko, Zelená Lhota, Hamry, Špičák a Železná Ruda. Uspěl tedy návrh stavby přes Nýrsko a dále pak Hamry a Eisenstein s tím, že bude nutná výstavba špičáckého tunelu. Na bavorské straně byly rovněž stavební nároky, zejména na výstavbu mostu u Ludwigsthalu.

Výstavba společné nádražní budovy probíhala bez potíží s výjimkou nedostatku finančních prostředků. Kvůli němu došlo ke snížení počtu pracovníků a určitému zpomalení výstavby. Mimo staniční budovu bylo nutné po-

stavit další objekty a zařízení. Především roztundu pro lokomotivy, točnu, vodárenskou věž, nocležnu pro personál doprovodu vlaků (strojvedoucího, topiče, vlakvedoucí a průvodčí - brzdáře), budovu pro traťmistra a jiné potřebné pracovníky. Budova nádraží byla obsazena také pracovníky podílejícími se na činnostech souvisejících s přepravou nákladů nebo jejich překládkou. Pro tuto činnost bylo ve stanici postaveno skladiště s rampou a to jak na straně naší, tak na straně bavorské – samostatně na straně proti staniční budově. Kolejiště je jedno společné pro obě strany a řízení dopravního provozu bylo podle ujednání. Jiná zařízení měla každá ze stran svá, například točnu. Naproti tomu zase zdroj vody – prameny – byly společné pro celé nádraží včetně části bavorské. Šlo o zdroje pitné vody, kterou odebírají i lokomotivy.

Se stavbou dráhy do Železné Rudy souvisí stavba špičáckého tunelu, která byla rozhodující pro dokončení stavby a zahájení provozu.

Význam této stavby a její průběh je popsán v mnoha publikacích, údaje v pamětní knize stanice Špičák nejsou k dispozici. Přesto však opakují některé údaje a skutečnosti. Původní předpokládaná technologie stavby nemohla být použita z důvodu nedostatku potřebného množství vody. Změna pak spočívala v tom, že v trase byly vybudovány šachty ve vzdálenosti asi 400 m od sebe a zde vždy dvě proti sobě. Jedna sloužila jako větrací pro přívod potřebného množství vzduchu a druhá pro vstup do prostoru a dopravu vytěženého materiálu. Tento způsob umožnil, že stavba tunelu probíhala současně na šesti místech tj. z jednoho a druhého konce a ze šachet pak vždy dvěma směry. Šlo tedy o velmi těžkou a náročnou práci. Navíc tunel není výškově v rovině, ale asi uprostřed jeho délky se láme na spád jedním a druhým směrem. Po dokončení stavby se se svými 1747 m a 80 cm stal jedním z nejdelších tunelů v Evropě.

František Veselý, bývalý přednosta žst. Klatovy

• Informace pro televizní diváky • Informace pro televizní diváky •

Proč se často přeladňuje

Taky býváte rozladění faktem, že každou chvíli u vašich přijímačů dochází k přeladování TV stanic? Přeladňuje se z několika důvodů. Například u Prima family je to kvůli několika různým vstupům, s jinou frekvencí ve dne, jinou v noci. Prima family se též potřebovala oprostít od regionálních vstupů. V zákoně bylo stanoveno, že opustí-li Prima family analogové kmitočty, dostane finanční kompenzaci. Nová kompenzační licence způsobila, že Prima family již není vázána na regionální vstupy ovlivňující skládání pořadů a skladbu filmů. Nic z toho se však přímo Železné Rudy a okolí netýká, neboť Primu family zde sledujeme v její tzv. studiové verzi bez regionálního vysílání. To se vždy vkládá až na krajských vysílačích jako jsou Krašov a Svatobor a funguje jen u pozemního vysílání, nikoliv na satelitu. Pozemní vysílání se na Železnorudsku nebude přeladňovat žádné, není důvod. Došlo pouze k přeladění Primy, jedna začínala, druhá končila a nebylo možné je vysílat ve stejném datovém multiplexu. Na satelitu se nic nezměnilo, stejná frekvence, došlo pouze ke změně názvu z Primy na Primu family.

Satelitní vysílání např. slovenských programů se musí přeladit, poněvadž končí po cca 10 letech životnost staré družice a nahrazuje ji družice nová. Jednoho dne se přenosový kanál na staré družici vypne, na nové se zapne. Jelikož však Slováci nebyli schopni pustit vše se shodnými parametry, přeladňuje se na jiný kmitočet.

Zbytek programů se přeladňuje z toho důvodu, že dřív tu existoval CSlink a Skylink. Dvě jména, dva majitelé. Obojí koupila tatáž zahraniční společnost. Nový majitel však s hrůzou přišel na to, že vysílá jednu dobu pro Skylink a jednu dobu pro CSlink. Majitel si tak vlastně platí dvě přenosové trasy, což se mu pochopitelně nevyplácí. Tak tomu bylo kupříkladu u stanice Sport2 a Eurosport. Vše se platilo dvojmo, což je nesmysl. Potřebují se přidávat nové programy, vysílací kapacita stojí nemalé peníze. Majitel přišel na to, že kapacitu má, ovšem je třeba vše seřadit a setřít. A když už se musí

přeladit slovenské TV stanice, udělal se zároveň pořádek v ostatních přenosových kanálech. Vše se dalo na jeden kmitočet a hlavně se změnila parametry na transpondérech, překonfigurovaly se a vznikl tak prostor pro další programy.

Proč při špatném počasí nefunguje satelit

Satelit má parabolu o určitých rozměrech, obvykle 60 až 85 cm. Vše je spočítáno tak, že je tam asi dvojnásobná rezerva. To znamená, že je-li vše v pořádku, stačila by divákovi na sledování televize parabola o rozměru zhruba polovičním. Předpokládá se však přímá viditelnost mezi parabolou a družicí. Jakmile mezi těmito dvěma není čistá obloha, ale cokoliv jiného, dochází k útlumu a je nutná parabola stále větší. Proto se dávají také velké paraboly o rozměrech 1 m a 1,20 m. Jsou lidé, kterým funguje i parabola o rozměrech 60 či dokonce 40 cm.

Parabola je určitým způsobem prohnutá. Když je teplo, nikde nic nepřekáží, 100% vln z paraboly se odrazí do snímače a signál je silný. K výpadkům signálu dochází, jakmile se objeví nějaká vrstva mraků, deště nebo sněhu a nebo když hustě přší a sněží. Pak tato vrstva překáží. Dochází k útlumu, na parabolu již vln nedorazí tolik, kolik by mělo, ovšem při dvojnásobné rezervě svého rozměru satelit stále funguje. Výpadek signálu se děje, když je výše zmíněná nežádoucí vrstva moc velká a vln tudíž projde jen málo.

Druhý problém představuje situace, kdy na parabolu začne padat sníh. Když jen padá, nestane se vůbec nic. Problém nastává, padá-li mokřý sníh a fouká vítr. Sníh se tak na parabolu nalepí.

Řešení neblahé situace je opět několik:

1. Pořizovat si stále větší paraboly, což ale v praxi nemá příliš smysl, protože po čase zapadají paraboly jakýchkoliv rozměrů. Pouze za silného deště má televizní divák šanci, že se bude moci dívat dále.

2. Nyní se budeme pohybovat spíše na bázi sci-fi. Druhá možnost řešení se běžně nepoužívá, v praxi se aplikuje výhradně na velmi dů-

ležitých místech, tj. u institucí, kde musí být signál vždy stoprocentní. A o co jde? O vyhrávanou parabolu, jež se vyhrává prostřednictvím destiček.

3. Na konec to nejlepší a nejjednodušší řešení pro každého. Prostě vzít smetáček a parabolu omést. Efekt to má, při rozumném ometání nelze parabolu ani nikterak poškodit. Příkladem aplikace tohoto efektivního řešení v praxi je železnorudská čerpací stanice. V případě výpadků satelitu by u sázení na terminálech přicházela o své tržby. Není divu, že tak často nastupují štafle a smetáček a ometávání paraboly. Při chumelenici tímto způsobem pracovníci pumpy nemilou situaci řeší i třikrát za noc.

Tímto však rozhodně nemám v úmyslu nabádat běžné občany, aby šplhali po výškách a čistili paraboly. V žádném případě nepřeceňujte své síly. Raději místo nadávání na špatný signál sáhněte po dobré knize nebo si s rodinou zahrajte některou z oblíbených stolních her. Můžete si dokonce zahrát na pravé šumavské horaly a držet černou hodinku, jako tomu bývalo za starých časů. Je mnoho způsobů jak vyčkat, než se zlepši počasí a satelitní signál se obnoví.

Na základě odborného komentáře podaného Lud'kem Benediktem z klatovské firmy Elektro Efekt zpracovala LCK

Na snímku je pan Luděk Benedikt z klatovské firmy Elektro Efekt

Centrum volného času, o.s.

Naše občasně sdružení navázalo i v tomto roce na volnočasové aktivity z loňského roku a pokračuje v práci s dětmi v keramických a kreativních kroužcích a běží i nadále kroužek ochotnický. V kreativním kroužku se děti seznámí a naučí pracovat s různými technikami: práce s papírem, ruční papír litý a čerpaný, batiku, decoupage, tisk na textil, kašírování, korálkování, fimo, drátkování, pedig, plstění, floristiku a práci s přírodninami, malování na hedvábí, sklo a porcelán. Vytváříme si svíčky, košíčky, ozdůbky, šperky, hračky, dekorace. A maminky určitě ocení, jaké krásné výrobky děti domů přinesou.

Chceme samozřejmě reagovat na různé sváteční příležitosti a roční období v průběhu roku. Jsme přesvědčeni, že v tomto kroužku se děti v žádném případě nebudou nudit a okusí netušené možnosti ručních prací.

Keramický kroužek je kroužek pro rozvoj fantazie, jemné motoriky i pro duševní pohodu. Děti se učí základy práce s hlinou včetně glazování. Nově v nabídce bude práce s novými glazurami, barvami, oxidy a práce s litou keramikou s pomocí forem. Nebude tak pro nikoho problém vyrobit si např. hrneček, kasičku apod.

Kursy pro ženy a ochotnický spolek

Ochotnický kroužek pilně nacvičuje a je plně obsazen. Doufáme, že shledáte naši nabídku zajímavou, a pokud vaše děti mají trošku šikovné ruce a chuť s námi tvořit, rádi je přivítáme. Pokračujeme v nabídce volnočasových aktivit pro ženy formou pátečních večerů pod názvem KREATIVNÍ ŽENY - nabídka pro všechny ženy, které si chtějí odpočinout od všedních starostí v příjemném prostředí, něco nového se naučit, něco pěkného si samy vyrobit a zkrášlit tak

samu sebe nebo svůj domov. Nabízíme kursy keramiky, kde si ženy mohou vyzkoušet práci s hlinou, modelování, glazování, práci s barvami a engobami. Nově nabízíme práci s novými glazurami, barvami, oxidy a litou keramikou. S pomocí forem si můžete vyrobit hrnečky, kasičku, talířek apod.

Dále jsou to kursy zaměřené vždy na určité téma. V ceně kursu je započítán veškerý materiál a pomůcky, které potřebujete (takže nic neshánějte, vše potřebné máte u nás k dispozici), studené a teplé nápoje, z kursu si odnesete hotový výrobek a rady, kde jaký materiál si pořídit pro další tvorbu. Kurzy jsou přizpůsobeny všem, kdo chtějí tvořit s radostí a pro potěšení.

Velmi intenzivně se připravuje ochotnický spolek, který obnovil svoji činnost po 23 letech. Mohu prozradit, že mezi ochotníky je polovina herců z původního složení. Všichni dohromady vytvořili báječnou partu, která veškerý volný čas nyní věnuje divadlu, zkouší se po večerech, připravují se rekvizity. Prostě děláme vše proto, aby se vám představení líbilo. A tak se asi ptáte, kdy že to bude? Můžete se přijít podívat na generálku, 8. 3. ve 20.00 hodin - předprodej vstupenek v nehtovém studiu Lada (od 20. 2.) a nebo na premiéru 9. 3. ve 20.00 hodin - předprodej v Informačním a turistickém centru (od 20. 2.).

za Centrum volného času, o.s. Olga Myšková

Přihášky do jednotlivých kurzů na tel. 775 644171 nebo email: olga.myskova@seznam.cz

CENTRUM VOLNÉHO ČASU, o.s.

ŽELEZNÁ RUDA

p o ř á d á

rádoby sladko hořko kyselou komedii

AMNESTIE

PREMIÉRA

9. března ve 20.00 hodin

v aule Základní školy

napsal:

František STRNAD

hudba, klavírní doprovod:

Martin ČERVENKA

scéna, choreografie, kostýmy:

Olga MYŠKOVÁ

Miloslava AMORTOVÁ

inspicient:

Olga MYŠKOVÁ

režie:

František STRNAD

nápověda:

Miloslava AMORTOVÁ

hraje „místní desítka“

Radka ANDREJČÍKOVÁ

Daniela MATUŠOVÁ

František PÍSAŘ

Josef PODLEŠÁK

Helena SKŘIVANOVÁ

František STRNAD

Miroslav ŠEVČÍK

Vladimír VÁCA

Ivana VILIŠOVÁ

Lada ZVĚŘINOVÁ

KREATIVNÍ ŽENY • KREATIVNÍ ŽENY • KREATIVNÍ ŽENY •

Termín	Náplň kurzu	Cena za kurz	Pátek 13.4. - od 18,00 hod.	KERAMIKA	280,- Kč
Pátek 3.2. - od 18,00 hod.	KERAMIKA	280,- Kč	Pátek 20.4. - od 18,00 hod.	TEPANÝ ŠPERK	280,- Kč
Pátek 10.2. - od 18,00 hod.	SYPANÁ BATIKA	200,- Kč	Pátek 27.4. - od 18,00 hod.	KERAMIKA	280,- Kč
	– přineste si bílé tričko, barvy a ostatní pomůcky v ceně kurzu		Pátek 4.5. - od 18,00 hod.	MALUJEME NA HEDVÁBÍ – šátek	350,- Kč
Pátek 17.2. - od 18,00 hod.	KERAMIKA	280,- Kč	Pátek 11.5. - od 18,00 hod.	KERAMIKA	280,- Kč
Pátek 24.2. - od 18,00 hod.	FIMO – vyrobíme si originální šperk	280,- Kč	Pátek 18.5. - od 18,00 hod.	NUNO FILCOVÁNÍ – originální šála	300,- Kč
Pátek 2.3. - od 18,00 hod.	KERAMIKA	280,- Kč	Pátek 25.5. - od 18,00 hod.	KERAMIKA	280,- Kč
Pátek 9.3. - od 18,00 hod.	VELIKONOČNÍ PŘÁNÍ – nová technika	200,- Kč	Pátek 1.6. - od 18,00 hod.	MALUJEME NA SKLO – skleněné vitrážky	300,- Kč
Pátek 16.3. - od 18,00 hod.	KERAMIKA	280,- Kč	Pátek 8.6. - od 18,00 hod.	KERAMIKA	280,- Kč
Pátek 23.3. - od 18,00 hod.	MALUJEME NA HEDVÁBÍ – obrázek s velikonoční tematikou	300,- Kč	Pátek 15.6. - od 18,00 hod.	LETNÍ VĚNEC - floristika	300,- Kč
Pátek 30.3. - od 18,00 hod.	KERAMIKA	280,- Kč	Pátek 22.6. - od 18,00 hod.	KERAMIKA	280,- Kč
Pátek 6.4. - od 18,00 hod.	VELIKONOČNÍ VĚNEC – floristika	300,- Kč	Pátek 29.6. - od 18,00 hod.	ABSTRAKTNÍ OBRÁZEK – zajímavá výtvarná technika	280,- Kč

Ve středu 1. února ve 12.00 hodin přivítali v nově otevřené lékárně Dr. Max první zákazníky

Barbora Brabcová při vystoupení v Železné Rudě

Něco o základní organizaci Svazu zdravotně postižených v Železné Rudě

Základní organizace má v průměru 92 členů. Na činnost naší organizace nám přispívá Město Železná Ruda, příspěvky členské a sponzorské dary Železnorudských podnikatelů a firem se sídlem v Železné Rudě. Naše základna je v Základní škole Karla Klostermanna, kde máme stálou klubovnu. Scházíme se minimálně desetkrát za rok. Je to vždy první čtvrtek v měsíci. Převážnou část financí věnujeme na příspěvky do lékárny. V květnu jsme pořádali zájezd na výstavu HOBY České Budějovice. Dále jsme spolu s městem Železná Ruda a sociální komisí připravili posezení ke Dni matek v penzionu Böhmerwald. Vedoucí penzionu Tomáš Horek nám vychází vstříc. Dále to byli příspěvky do Solné jeskyně na hotelu Belvédér. V hotelu Čertův Mlýn můžeme po domluvě s vedoucím hotelu panem Latkou využívat bazén. V říjnu jsme pořádali posezení s malou tombolou. K tanci a poslechu hráli paní Fürstová a pan Jandovský. Do tomboly nám přispěli železnorudští podni-

katelé a firmy se sídlem v Železné Rudě. Posezení bylo opět v penzionu Böhmerwald. V listopadu nám zaměstnanci správy NP a CHKO Šumava pan Šrail ml. a pan Štädler udělali krásnou přednášku. Byli jsme se také podívat na novou klatovskou nemocnici.

Navštěvujeme naše členy v rámci možností v nemocnicích. Ke kulatým jubileím dáváme malé dárky s blahopřáním. Sbíráme použité brýle a odevzdáváme do svazu v Klatovech. Na závěr roku jsme spolu s městem a sociální komisí pořádali vánoční posezení s doprovodným programem. Posezení bylo taktéž v Böhmerwaldu a k poslechu zahrála paní Fürstová s panem Jandovským. ZO Ž.Ruda řídí sedmičlenný výbor ve složení: paní Antořová, paní Zelenková, paní Daridová, paní Gruntová, pan Písař, paní Legátová, pan Viliš.

*Zpracoval
předseda SZP v Železné Rudě Josef Viliš*

Do Alžbětína se vrátí ostnatý drát

V rámci využití objektu bývalé celnice připravuje město ukázkou železné opony, německo-české centrum a byty. K bývalé celnici v Alžbětíně se vrátí zátarasy z ostnatého drátu. Nepůjde ovšem o obnovu železné opony, ale pouze o součást naučné stezky, která ji bude připomínat. Venkovní expozice připomínající nedávnou historii je součástí plánovaného využití objektu bývalé celnice, který před více než dvěma lety získalo bezúplatně do svého vlastnictví město Železná Ruda. V objektu vznikne také interaktivní německo-české centrum a byty. „Našli jsme zásoby ostnatého drátu, takže z nich zrekonstruujeme část signální stěny. Lidé si tedy budou moci prohlédnout, jak to v Alžbětíně ještě před dvaceti lety vypadalo,“ vysvětlil starosta Železné Rudy Michal Šneberger. Expozice bude součástí naučné stezky „Utajená obrana železné opony“ a právě na alžbětínské celnici bude 1. června v rámci zahájení letní sezony spolu s dalšími novými naučnými stezkami Sklářskou cestou a Špičáckým okruhem představena veřejnosti. Do projektu tří naučných stezek „rozpuštěli“ Železnorudští dotaci sto tisíc euro na obnovu Lávkové cesty kolem Čertova jezera z přeshraničního programu Tierisch Wild, na kterou se ovšem městu nepodařilo získat povolení od správy NP a CHKO Šumava.

Starosta Michal Šneberger však pro měsíčník Rozhled 1-2/2012 prozradil, že jsou i věci, které se nedaří. „V jižní části Šumavy stále něco budují a my v západní části stále bojujeme s větrnými mlýny,“ řekl starosta pro Rozhled. „To není totiž o starostovi Lipna, ale o politické vůli, spolupráci podnikatelů a zájmu Jihočeského kraje. Věci tam řeší společně a výsledkem je třeba plánovaná lávková stezka v korunách stromů na Lipně. Bude ji stavět německá firma, která už vybuodovala v bavorském Neuschönau nejdelší stezku v korunách stromů na světě. My jsme kvůli tetřevovi neobnovili lávkovou cestu nad Čertovým jezerem, i když jsme měli schválené peníze z evropských fondů. Narazili jsme na ochranáře z NP a CHKOŠ a byl konec. Aby se i naše západní část Šumavy hnula dopředu, musí k tomu přispět aktivní snaha Plzeňského kraje, správy NP a CHKO Šumava. Zatím to není, proto s Jihočechy stále prohráváme. Oni hrají první ligu a my jsme v divizi.“

(autor David Kojan, převzato z regionálního Deníku a otištěno s vědomím vedení redakce v Plzni. Autor druhého článku o stezce v korunách stromů je Josef Šesták, vedoucí redaktor klatovského Rozhledu. Citace s jeho vědomím).

TIPY NA VÝLETY I PRO CELOU RODINU

Necelou hodinku jízdy autem od Železné Rudy ve směru na Zwiesel a Grafenau leží v Bavorském lese u městečka Neuschönau rozlehlý zoopark, jinými slovy výběh zvířat, který patří do Národního parku Bavorský les. Je to cílové místo mnoha milovníků přírody, neboť je otevřen celoročně a nabízí svým návštěvníkům kromě procházek také možnost pozorovat či fotit zvířata. K pozorování zvěře, která je sice chována v zajetí, ale ve velmi pěkném prostředí, slouží mnoho pozorovacích míst. Park je protkán cestičkami i v zimě velmi dobře schůdnými, a to i pro handicapované návštěvníky či rodiče s kočárky. Park je přístupný z několika stran, všude parkoviště, parkovacích ploch je dostatek. Vstupné je bezplatné, jen na hlavním parkovišti se platí parkovné 1 € / hod, ostatní jsou bezplatná.

A jaká můžete pozorovat zvířata? Největším lákadlem jsou asi medvědi, kteří mají k dispozici velký přírodní areál s rybníčkem. Navzdory očekávání i v zimě vylézají ze svého brlohu, který je situován blízko plotu, kde mohou vylézající huňáče velmi dobře pozorovat i návštěvníci. Momentálně je zde jeden pár s mláďetem. Další oblíbenou expozicí je výběh pro rysy, které můžete pozorovat hned ze tří různých stanovišť. Hned vedle rysů je velký výběh pro zubry. Je tu několik statných kusů a jeden mladý. Samostatnou ohradu má los. Jeho ohrada je přístupná ze třech stran. Dále je zde obora pro vysokou zvěř. V oboře se můžete pohybovat zcela volně, pouze čtyřnohým miláčkům je vstup zakázán. Ti se mohou, kromě obory, pohybovat v celém parku, ale na vodítku. V celém parku jsou ještě tři velké voliéry s dravými ptáky. Uvidíte zde sovy, výry, puštíka, káňata, orly a další druhy. Park je oblíbeným a vyhledávaným místem nejen pro milovníky přírody, ale také pro fotografy z celé Evropy, které tu natrefíte v každou denní a roční dobu. V Neuschönau najdete i originální naučnou stezku v korunách stromů, která končí unikátní rozhlednou ve tvaru vejce s překrásným výhledem na Bavorský les a Šumavu. Vchod na zážitkovou stezku je z parkoviště a končí u hlavní budovy NP, kde je velká expozice a návštěvnické centrum s veškerým zázemím.

Dům divočiny

Kromě tohoto parku v Neuschönau provozuje správa Národního parku Bavorský les ještě jeden zoopark v Ludwigsthalu, přibližně deset minut autem ze Železné Rudy. Jede sem také vlak, soupravy typu Waldbahn jedou přímo ze Špičáku. Tady je také volný výběh zvířat a tzv. Dům divočiny, který stojí za shlédnutí. Třetím parkem je soukromá zoologická zahrada v Lohbergu, asi 20 minut vzdálená autem směrem na Brennes. O těchto dvou místech si povíme příště.

Text a foto: Václav Chabr

Foto: Václav Chabr

TIPY NA VÝLETY I PRO CELOU RODINU

Kaplička sv. Barbory v zimním hávu

Účastníci přechodu Královského hvozdu z Juránkovy chaty – Velký Ostrý – Hamry

Úchvatný pohled do údolí Lohbergu a pohled na Ostrý a šumavskou Svárožnou se Vám naskytne z Bismark Kanzel. Výhlídka s parkovištěm ca 1,5 km od křižovatky Brennes směrem na Lohberg – doporučujem

Překrásný pohled z vrcholu Velkého Ostrého na Malý Ostrý

Pozorovací obora NP Šumava v Srní skýtá v těchto dnech opravdu atraktivní podívanou. Návštěvníci zde mohou za asistence lesníků Národního parku Šumava pozorovat vysokou při krmení ze sruhu, který je vytápěn. Tuto atraktivní podívanou si můžete naplánovat vždy v úterý a ve čtvrtek. Sraz a odchod účastníků v doprovodu strážce NP Šumava je u hotelu Vydra ve 12 hod v Srní. Můžeme vřele doporučit.

-red-

Přechod Královského Hvozdu

Ve středu 18. ledna vyrazila již po dvanácté parta horalů pod vedením Milana Sklenáře z penzionu Habr na přechod Královského Hvozdu. Účastníci se ještě za tmy v ranních hodinách sešli na parkovišti Scheiben v německu. Po východu slunce vyrazili směrem na Juránkovu chatu a Svaroh. Po občerstvení a skupinové fotografii vyrazili ze Svarohu po hřebeni na Ostrý. Celý den svítilo sluníčko, na jižním horizontu se objevily Alpy. Výhledy byly nádherné, fotografové měli vyslovené žně. Stromy byly ozdobeny překrásnou mrazovou výzdobou. V podvečerních hodinách se celá parta sešla v restauraci Královský Dvůr v Hamrech. Paní kuchařka připravila pro všechny vynikající bramboračku. O zážitku z hor se při pívku ještě dlouho diskutovalo. Již se těšíme na příští rok, půjdete také s námi,

Text a foto: Milan Sklenář

„Je tu prostě dobré místo pro lyžování,“ říká Dominik Hašek

Jedete koncem ledna na čtyřsedačce směr špičácký vrchol a najednou k vám přisedne povědomá tvář. V tomto případě ani nemusíte moc pátrat v paměti a mozkové spoje brzy vyvrátí otazníky, jestli tohle náhodou není jeden z nejslavnějších světových hokejistů Dominik Hašek. Jasné, je! Každého asi taky hned napadne, co ten na Špičáku dělá(?), mimoto že se mnou sedí na lanovce s lyžemi na nohou, což nejspíš znamená, že asi stejně jako já vyrazil na lyže. „Lyžuju hrozně rád a na Špičáku se mi líbí. Jezdíme sem s rodinou a kamarády pravidelně, mám tady i apartmán. A cesta z Prahy na Šumavu trvá prakticky stejně dlouho jako do Krkonoš,“ objasňuje svoji přítomnost v největším lyžařském areálu na české straně Šumavy Dominik Hašek.

Olympijský vítěz z Nagana, držitel dvou Stanley Cupů s Detroitem, šestinásobný držitel Vezina Trophy pro nejlepšího brankáře NHL

a řady dalších trofejí a ocenění si špičácké sjezdovky náležitě užívá: „V letošní sezoně jsem toho už hodně najezdil. Byl jsem v Alpách, na Slovensku nebo v Krkonoších. Na Špičáku jsem příjemně překvapený zdejší úrovní tratí nebo i převýšením, které mi vyhovuje a nezádá si například s tím ve Špindlu. Je tu prostě dobré místo pro lyžování. Šumava je hezká i na běžkách nebo na kolech, ale nebýt tady těch sjezdovek, tak by to nebylo to, co od hor očekávám především.“ V den, kdy vznikalo naše povídání, Dominik brzy vstával a trénoval společně s místními nadějemi. Dělá to tak vždy, když na Špičáku je. Nezapře svoji soutěživou povahu. A jak sám říká: „Když se jedná o lyžování, rád si přivstanu, snažím se jezdit co nejvíce a nemám problém sjet z vrcholu Špičáku dolů i více než dvacetkrát za den. Beru to jako součást hokejové přípravy.“

Šumavu zatím poznává postupně pěšky, na běžkách nebo na kole. „Dříve jsem ji neznal. Z Pardubic, kde jsem vyrůstal a zahájil kariéru, je to blíže do Orlických hor nebo Krkonoš. Pamatuji se, že jsme byli ještě za trenéra Ludka Bukáče s reprezentací na soustředění na Zadově, ale to už je hodně dávno.“ Lokalitu Špičáku si ale podle svých slov vybral hlavně kvůli sjezdovkám. Zkusil i okolní areály třeba na německém Velkém Javoru, ale ve svých lyžařských prioritách má jasno: „Každý kopec má určité svoje plusy, ale mně se líbí tady. Když fouká, jsem tu pěkně schovaný, na zdejší jižní svahy svítí hezky sluníčko a taky tu tak často není mlha.“

Zima je sice v plném proudu, ale on už mluví i o výjezdech na kolech, zajímá se o zdejší bikepark: „To ale není nic pro mne, určitě ho sjíždět nebudu,“ dodává s úsměvem. „Spíše mě láká závod Král Šumavy. Hodně jsem o něm slyšel, chtěl bych si ho vyzkoušet.“ Když se řeč nenápadně stočí na jeho hokejovou kariéru, je rezolutní: „Nezlobte se, ale než skončí probíhající sezona, nebudu se k tomu vůbec vyjadřovat. S nikým také nejednám.“ Nechodí ani na led, ale trénuje de facto každý den, protože se věnuje řadě jiných sportů. „Mě stačí dva až tři měsíce hokejového tréninku, abych se do toho dostal,“ má jasno. Na v žertu míněnou otázku, jestli není náhodou v kontaktu s plzeňským lídrem „Indiánů“ Martinem Strakou, protože by do jeho zkušeného týmu nejen věkově dobře zapadl, má pohotovou odpověď: „Ne, ne. Číslo telefonu na sebe sice máme, jak si vede Plzeň sleduju, ale tohle v hlavě určitě nemám. Na extralize jsem se byl letos podívat asi třikrát na Spartě,“ ukončuje před sobotním polednem rozhovor. Chvilí na to ještě rychle podepíše jednomy z fandů dresu Detroitu, vymění sjezdařské vybavení za běžky a vyráží směr Pancíř, Hojsova Stráž a zpět. „Čekají na mě kamarádi, které jsem Šumavou a Špičákem taky už nakazil.“ Co dodat. Podobné nákazy se nikdo v Železnorudském údolí bránit nebude.

Přetištěno se svolením Ski areálu Špičák. Podle oficiálních stránek Ski areálu Špičák www.spicak.cz

36. olympiáda proběhne v Železné Rudě

28.2.2012 bude zapálen v Železné Rudě olympijský oheň. Škoda, že jen obrazně, to ale nic nemění na tom, že bude pro tento den zahájena již 36. Zimní olympiáda dětí a mládeže Klatovska. Zimní olympiáda mládeže a žactva, jak se dříve nazývala, byla poprvé pořádána v Kašperských Horách v roce 1973. O rok později se stala pořádajícím městem Železná Ruda.

Přijíždělo vždy kolem 300 závodníků, olympiáda trvala dva dny a soutěžilo se až v sedmi disciplínách. Sjezd na saních (jaké kdo měl), sjezd na bobu (pouze plastovém), obří slalom, slalom speciál, běh na lyžích, později i štafety. Rok 1973 byl prvním, ale i posledním, kdy se konal závod ve skoku. Dřevěný můstek s doskokem 6-10 metrů stával na belvedérských sjezdovkách. Nominace na toto sportovní klání probíhaly v rámci škol až do konce ledna, a jen ti nejúspěšnější se zúčastnili samotné olympiády. Závodníků bývalo kolem tří set, slavnostní zahájení, zapálení olympijského ohně a složení olympijského slibu probíhalo v místech, kde je dnes parkoviště u Café Charlotte, později u restaurace Šumava. K pořadatelům patřily školský odbor při ONV, Okresní výbor ČSTV, Město Železná Ruda, TJ Tatran Železná Ruda a Základní škola Železná Ruda.

Sánkařské a bobové dráhy byly na svazích Belvedér, obří slalom a slalom speciál jezdili borci na Špičáku na spodní části sjezdové trati č.4 Šance. Běžecká klání probíhala ve stopách areálu Belvedér. V průběhu let se místa závodů jednotlivých disciplín měnila, byly to například Samoty, Alpalouka, běžecké tratě Ski areálu

Špičák a v posledních letech je hostuje zimní olympiádu Lyžařská areál Nad nádražím. Běžkové závody probíhají ve stopách areálu Belvedér. K disciplínám posledních let patří obří slalom, štafetový závod, běh na lyžích a v roce 2011 měl svoji premiéru snowboarding v disciplíně obří slalom. Olympiády se zúčastnilo 260 závodníků.

Na zajištění této akce se podílely Asociace školních sportovních klubů, komise Pošumavského sportovního sdružení Klatovy, Město Železná Ruda, SK Snowried Vimperk a přímo na tratích pak bezproblémový a férový průběh her zajišťovala ZŠ a MŠ Karla Klostermanna Železná Ruda.

A rok 2012? Přejme si, aby účast závodníků byla ještě o něco

větší, než v loňském roce. Aby se vždy našlo i dostatečné množství těch, kteří rádi pomohou s organizací těchto závodů, nebo přijdou s chutí fandit k závodním tratím. Popřejme všem krásnou a úspěšnou 36. Zimní olympiádu dětí a mládeže v Železné Rudě!

Pavla Šebestová

Zimní olympiáda – historická fotografie

❄ ❄ Pěkné výsledky Ski klubu Železná Ruda ❄ ❄

Po pilné podzimní přípravě jsme opět v plné závodní sezóně. Zpočátku počasí lyžování moc nepřálo a bez předvánoční přípravy na sněhu jsme začali rovnou závodit. Naši nejlepší závodníci ze žákovských kategorií se již 8. a 9. ledna zúčastnili republikových závodů ve slalomu a obřím slalomu, které se po dlouhou dobu jely na Špičáku. Robert Svítal, Filip Najman, Tereza Vybíralová a Petra Vidláková se mezi závodníky z celé republiky neztratili.

Náš oddíl má v současné době přes 30 členů od nejmenších dětí, které se teprve s lyžováním seznamují, po přípravku, předžáky, žáky až po juniory a dospělé závodníky. Trénujeme Nad nádražím, v Ski areálu Špičák, na Pancíři a malé děti na Samotách, a to pod vedením trenérů Ivany Vybíralové, Jany Proškové, Petra Najmana a Jiřího Najmana a také za pomoci rodičů. Zúčastňujeme se série závodů Šumavského poháru, kde měříme síly s lyžaři Plzeňského a Jihočeského kraje. Již se uskutečnily závody na Špičáku, Javoru a na Kramolíně, v nichž jsme posbírali řadu pěkných umístění. Na prvních místech se umístili Tereza Fischerová, Filip Najman a Matěj Valeš, na druhých místech Martin Malý, Tereza Vybíralová, Petra Vidláková, Marie Peterová a na třetích místech Matyáš Garba,

Robert Svítal a ani ostatní se v konkurenci neztratili. Celá série Šumavského poháru bude zakončena večerním závodem na Lubském svahu na Špičáku. Po vyhlášení výsledků bývá krásný ohňostroj a sjezd všech závodníků se světýlky. Všichni se vždy moc těšíme.

I náš oddíl tradičně zajišťuje dva závody Šumavského poháru. Letos poprvé se uskuteční na Pancíři, a to 3. a 4. března za velkého nasazení trenérů a rodičů. Kromě závodů Šumavského poháru nás ještě čeká okresní školní olympiáda, KO slalomy na Belvederu a Špičáku a v žákovských a vyšších kategoriích krajský přebor a ÚKZ Plzeňského kraje. Také se zúčastňujeme závodů v Německu.

Dva závodníci z oddílů Filip Najman a Petra Vidláková se nominovali za Plzeňský kraj na V. zimní olympiádu dětí a mládeže ČR na Moravě. Petra, ač nezávodila ve své disciplíně sjezdovém lyžování, ale na snowboardu, závod vyhrála. Filip nás také dobře reprezentoval, umístil se v polovině startovního pole.

Náš lyžařský oddíl přivítá i nové zájemce o sjezdové lyžování.

Za Ski klub Železná Ruda Tereza Vybíralová

Petra Vidláková na stupních vítězů při Zimní olympiádě dětí a mládeže

Vojta Novotný taktěž zabodoval a stanul na stupních vítězů

Belvedéřská lyže • Belvedéřská lyže

Po roce se na Belvederu sešli lyžaři běžci, kde jim pořadatelé z Tatanu Železná Ruda připravili další ročník tradičních běžeckých závodů volnou technikou. Za účasti 71 závodníků ve všech kategoriích se neztratili železnorudští lyžaři. Medaile si svými výkony zajistili od nejmladších závodníků Michal Svítal, Tereza Fis-

cherová, Robert Svítal, Leona Marešová, Vít Mahovský, Vojtěch Novotný, Ondřej Novotný až po staršího dorostence Lukáše Pscheidta. Vítězem hlavního závodu mužů na 13 km se stal Ladislav Provod (Univerzita Plzeň) a v závodě žen na 4 km zvítězila Monika Chaloupková z Prazdroje Plzeň.

Ctilda

Úspěšní lyžaři - běžci

Prvním vrcholem běžecké lyžařské sezóny je Jizerská 50. Letošní účast byla okolo 6000 závodníků. V rámci tohoto běžeckého svátku se závodí i na poloviční 25 kilometrové trati. Šampióny, vítězi kategorií, se stali juniorka Šárka Štádlarová a lyžařský veterán Josef Růžička, oba z Tatanu Železná Ruda. *Ctilda*

Na lyžích i v autech

Víkend 4. a 5. 2. byl ve Ski areálu Špičák potěšením pro lyžaře. Jezdilo se nejen na lyžích, ale i v autech Škoda. Škodovka se na Špičák vrátila opět po roce a tentokrát jako hlavní tahák celodenního programu přivezla rockovou skupinu NO NAME ze Slovenska. Pro veřejnost kromě testovacích jízd a možnosti prohlédnout si nové vozy byl připraven bohatý doprovodný program.

Mezi nejoblíbenější patřila psi spřežení, která kroužila po loukách pod Špičákem. Dále se soutěžilo v chůzi na pětilýži, střelbě na elektronického brankáře, skládání maxikostek. Tancem se všichni malí i velcí mohli zahřát s animačním týmem při zvířecí diskotéce. Moderoval Martin Dejdar.

Účast pěkná, zima pravá, s teplotami kolem patnácti pod nulou a jiskřícími závějemí. A co čeká návštěvníky Ski areálu Špičák? Tak například MILKA Funpark. Bude to sportovně-zábavní program v sobotu 18. 2. a v neděli 19. 2. pro malé i velké lyžaře se spoustou té nejjemnější alpské čokolády Milka.

Víkendový program Milka Funpark odstartuje v 10 hodin a bude trvat celý den až do 16 hodin. Z dalších akcí nedaleko Ski areálu Špičák můžeme jmenovat zpívanou 25. 2. 2012 od 20.00 hodin v hotelu Sirotek, s evergreeny, country a melodiemi, které znáte.

-red-

Skitouring – nové lákadlo pro zimní turisty

V letošní zimě se v nabídce zimních sportů na Železnorudsku objevil další sport, takzvaný skitouring. Je to obdoba skialpinismu, který je v alpských zemích a dalších horských oblastech v posledních letech velmi rozšířený a jeho obliba stále stoupá.

Skitouring je sport, který umožňuje bezpečný pohyb na lyžích ve volném terénu, tedy i mimo upravené běžecké i sjezdové tratě. Nevyžaduje ale náročnou přípravu lyží ani technické dovednosti samotného lyžaře jako například běžecké lyžování. Základní výbavou jsou skialpové lyže, vázání a stoupací pásy, díky kterým můžete pohodlně zdolat i prudší stoupání.

Skialpová bota díky své konstrukci umožňuje jednoduché přepínání režimů ski-walk, což znamená zpevnění pro sjezd a uvolnění kloubu pro chůzi. Při chůzi je zároveň díky speciálnímu skialpovému vázání uvolněná i pata.

Používají se teleskopické hole, umožňující výškovou regulaci dle nároků v terénu. K další výbavě samozřejmě patří ochranná přilba, brýle a v neposlední řadě nabitý mobilní telefon pro případ úrazu nebo zbloudění v terénu. I z tohoto důvodu je vhodné, aby výpravy podnikaly vždy dvě až tři osoby a svým blízkým oznámily předpokládanou dobu návratu a směr cesty.

Skitouringové trasy

Díky spolupráci města Železná Ruda, Horské služby Špičák a možnosti využít finanční dotaci „CÍL 3“ vzniklo na Železnorudsku pro tuto sezónu sedm nových značených tras. Na pěti nástupních místech jsou informační cedule s údaji o trase, její název, náročnost fyzická, technická i časová, délka a převýšení, dále popis a mapa trasy a pravidla pohybu ve volném terénu a sjezdových tratích. Nejvzdálenějším nástupním místem je Brčálník. Jejich náročnost je spíše lehčí a střední kategorie, vhodné tedy i pro začátečníky. Fyzicky a technicky nejnáročnější etapou je trasa č.3, která vede na vrchol Špičáku a sjezd je veden po sjezdovce č.4 Šance. Nejdelší trasa s nejvyšším převýšením je pak Špičák – Pancíř – Železná Ruda. Trasy jsou značeny žlutým terčem, v jehož kruhu je znázorněna černě postava lyžaře, číslo a směr příslušné trasy.

Jestli někoho z vás tento článek oslovil a máte chuť si skitouring vyzkoušet, je tu možnost zakoupení výbavy v servisu SKI-MAX Železná Ruda nebo zapůjčení ve sportovní prodejně v Bayerisch Eisenstein Sport Raith. Mapky k jednotlivým cestám jsou k dispozici v Informačním a turistickém centru Železná Ruda. Pokud se vám zdá, že jsou sjezdovky přeplněné a na běžkách nemůžete stále trefit ten správný vosk, aby vám z kopce dobře jely a při stoupání neklouzaly, je tato nabídka právě pro vás.

Pavla Šebestová

Železnorudský zpravodaj. Vydává město Železná Ruda, Klostermannovo nám. 295, 340 04 Železná Ruda. Registrováno Min. kultury pod číslem MK ČR E 11849. Elektronická verze: www.sumavanet/zeleznaruda/zpravodaj. Redakční rada: Radovan Holub, Václav Chabr, Lucie Charlotte Kopecká, Pavlína Šebestová; rozhovory: Věra Drahorádová; fotografie a obrazová redakce: Václav Chabr; záchranný systém: Michal Jandůra, Filip Brož; příjem inzercí: Milan Kříž; e-mail redakce: radovan.holub@seznam.cz, kriz@zeleznaruda.cz. Náklad: 1 400 výtisků. Uzávěrka: 5. každého měsíce. Redakce si vyhrazuje právo na krácení příspěvků.